

Warszawa, dnia 15 maja 2013 r.

**Naczelny Sąd Administracyjny
w Warszawie**

za pośrednictwem

**Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego
w Warszawie, Wydziału II
ul. Jasna 2/4, 00-013 Warszawa**

Do sprawy o sygn. II SAB/Wa 503/12

Wartość przedmiotu zaskarżenia:

brak danych – sprawa dot. biegu terminu
na realizację wniosku o udostępnienie różnych

informacji uznawanych przez skarżącego za podlegające udostępnieniu
w trybie ustawy o dostępie do informacji publicznej, w tym terminu na udzielenie odpowiedzi
wskazującej na brak prawnych możliwości udostępnienia niektórych z nich

Skarżący: D. P.

zam. [...]

**Organ, którego działań lub bez czynności
sprawa dotyczy:**

**Sąd Najwyższy - Pierwszy Prezes Sądu
Najwyższego**, reprezentowany przez radcę
prawnego Sądu Najwyższego Małgorzatę
Wrzolek – Romańczuk (pełnomocnictwo w
aktach) Sąd Najwyższy. Pl. Krasińskich 2/4/6,
00-951 Warszawa

**Skarga kasacyjna Sądu Najwyższego - Pierwszego Prezesa Sądu
Najwyższego od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w
Warszawie, Wydziału II, z dnia 11 marca 2013 r. w sprawie o sygn. akt II
SAB/Wa 503/12 częściowo uwzględniającego skargę oraz częściowo
umarzającego postępowanie ze skargi D. P. na bezczynność Pierwszego
Prezesa Sądu Najwyższego w sprawie rozpatrzenia wniosku skarżącego z dnia
7 listopada 2012 r. o udostępnienie licznych informacji, zarejestrowanego w
Sądzie Najwyższym pod numerem BSA III - 0614 - 2731/12**

Działając w imieniu Sądu Najwyższego - Pierwszego Prezesa Sądu
Najwyższego (pełnomocnictwo w aktach) informując, że odpis ww. wyroku WSA w

Warszawie z dnia 11 marca 2013 r. ze sporządzonym z urzędu uzasadnieniem został doręczony pełnomocnikowi Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego 15 kwietnia 2013 r.,

- I. **zaskarżam w całości wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, Wydziału II, z dnia 11 marca 2013 r. w sprawie o sygn. akt II SAB/Wa 503/12 częściowo uwzględniający skargę oraz częściowo umarzający postępowanie ze skargi D. P. na bezczynność Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego w sprawie rozpatrzenia wniosku skarżącego z dnia 7 listopada 2012 r. o udostępnienie licznych informacji, zarejestrowanego w Sądzie Najwyższym pod numerem BSA III - 0614 - 2731/12,**
- II. **opierając niniejszą skargę kasacyjną na obu podstawach określonych w art. 174 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270, dalej określanej skrótem: p.p.s.a.)**
- III. **zarzucam temu wyrokowi naruszenie:**
 - 1) art. 134 § 1 i art. 149 § 1 p.p.s.a. w związku z art. 21 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198 ze zm., określanej dalej skrótem: u.d.i.p.) oraz art. 13 ust. 1 i ust. 2, art. 14 ust. 1 i ust. 2 oraz art. 16 ust. 1 i ust. 2 u.d.i.p. w następstwie dokonania wadliwej wykładni, a w konsekwencji i wadliwego zastosowania tych przepisów w stopniu rzutującym na wynik sprawy w wyniku milczącego, według stanu na dzień wniesienia niniejszej skargi kasacyjnej, ustalenia, że:
 - a) **udzielenie przez organ władzy publicznej pisemnej odpowiedzi na wniosek (tu: na część wniosku) uznawany przez jego autora za wniosek o udostępnienie informacji publicznej podlegający rozpoznaniu w trybie i na zasadach określonych w ww. ustawie z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej z wyjaśnieniem, że określone zbiory danych (tu: umowy prawa pracy i umowy prawa cywilnego z wyjątkiem zawartych z zastosowaniem przepisów o zamówieniach publicznych) nie stanowią tego rodzaju informacji, a tym samym, że nie podlegają udostępnieniu w trybie i na**

zasadach określonych w tej ustawie (w danym wypadku chodzi o wyjaśnienia zawarte w piśmie przedstawiciela organu z dnia 6 grudnia 2012 r. w aktach sprawy) **nie stanowi jednej z dopuszczonych prawem form rozpoznania wniosków traktowanych przez ich autorów za wnioski o udostępnienie informacji publicznej, a zarazem, że art. 149 § 1 p.p.s.a. umożliwia sądowi administracyjnemu w wyniku rozpoznania skargi mogącej obejmować i taki przejaw rozpoznania/braku właściwego rozpoznania danego wniosku (tu: części wniosku) nakazanie innego lub dalszego rozpoznawania danego wniosku bez jednoczesnego określenia bezpośrednio w sentencji wyroku formy lub sposobu rozpoznania takiego wniosku,**

- b) ustalony w dniu 23 listopada 2012 r. w wyniku wzajemnego uzgodnienia stron termin 10 grudnia 2012 r. na rozpoznanie określonego wniosku D. P., formalnie wysłanego na adres poczty elektronicznej Sądu Najwyższego 7 listopada 2012 r., nie mógł być brany pod uwagę przy ocenie zasadności wniesionej w dniu 7 grudnia 2012 r. skargi D. P. na brak rozpoznania tego wniosku,
- c) bieg 14 - dniowego terminu na rozpoznanie wniosku traktowanego przez wnioskodawcę jako wniosek o udostępnienie informacji publicznej w wypadku złożenia go drogą elektroniczną jest liczony od dnia następującego pod dniem nadania takiego wniosku, a nie od dnia następującego po tym, w którym mogło dojść do jego praktycznego odczytania przez organ władzy publicznej w godzinach jego pracy,
- d) przy wyjaśnianiu kwestii ewentualnego upływu 14 – dniowego terminu, o którym mowa w art. 13 ust.1 i w art. 14 ust. 2 u.d.i.p. nie mogą być brane pod uwagę tego typu okoliczności, jak określone rodzajowo w art. 35 § 5 k.p.a., a w szczególności związane z wystąpieniem zdarzeń zawinionych przez wnioskodawcę lub niezależnych od organu, w tym ostatnim wypadku także przyjętych ze zrozumieniem przez samego wnioskodawcę przed złożeniem skargi na bezczynność,

e) 14 – dniowy termin, o którym mowa w art. 13 ust.1 u.d.i.p., a tym samym i w art. 14 ust. 2 u.d.i.p., ma także zastosowanie przy rozpoznawaniu:

- wniosków, które są niekompletne, np. nie zawierają określenia formy i sposobu udostępnienia wnioskodawcy żądanej przez niego informacji, a tym samym uniemożliwiają adresatowi wniosku ewentualne podjęcie działań dopuszczonych treścią art. 14 ust. 1 u.d.i.p.,

- wniosków zawierających żądanie udostępnienia informacji, które adresat wniosku uznaje albo za nie stanowiące informacji publicznej w rozumieniu art. 1 ust. 1 u.d.i.p., albo za nie podlegające udostępnieniu w trybie i na zasadach określonych w ww. ustawie z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej, lecz w trybie i na zasadach określonych w innej ustawie lub w innych ustawach z przyczyn określonych w art. 1 ust. 2 u.d.i.p. odczytywanego samodzielnie lub w powiązaniu z art. 5 ust. 1 tej ustawy,

wobec przyjęcia w orzecznictwie sądów administracyjnych, a w szczególności w wyrokach NSA z dnia 11 września 2012 r. o sygn. I OSK 903/12 i I OSK 916/12, (dostępnych między innymi w CBOSA pod adresem internetowym: <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>, że: odesłanie do Kodeksu postępowania administracyjnego zawarte w art. 16 ust. 1 i ust. 2 u.d.i.p. należy interpretować ściśle, w tym:

- w sposób uniemożliwiający odpowiednie stosowanie przepisów k.p.a. regulujących postępowanie wstępne w sprawach podań (wniosków) pochodzących od osób, które uważają, że powinny być one docelowo rozpoznane albo przez podjęcie określonych działań faktycznych, albo przez wydanie decyzji administracyjnej, także w stosunku do wniosków uznawanych przez ich autorów jako dotyczące udostępnienia informacji publicznej w rozumieniu art. 1 ust.1 u.d.i.p., a zarazem w trybie i na zasadach określonych w tej ustawie,

- w sposób uniemożliwiający odpowiednie stosowanie art. 35 § 5 k.p.a. przy wyjaśnianiu kwestii możliwości wystąpienia po stronie organu władzy zwłoki w rozpoznaniu wniosku uznawanego przez

jego autora za wniosek o udostępnienie informacji publicznej, a zarazem za podlegający rozpoznaniu w trybie i na zasadach określonych w ww. ustawie z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej,

a zarazem mimo wyraźnego przyjęcia w orzecznictwie sądów administracyjnych, w tym ostatnio wymienionych wyrokach NSA z 11 września 2012 r., że także po wejściu w życie z dniem 11 kwietnia 2011 r. nowelizacji k.p.a. z wprowadzonym nią art. 61a k.p.a., jedną z form rozpoznania wniosku uznawanego przez jego autora za podlegający rozpoznaniu w trybie i na zasadach określonych w ww. ustawie z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej jest obok wprost dopuszczonych tą ustawą w postaci:

- a) udostępnienia żądanej przez zainteresowanego informacji w sposób i w formie określonych we wniosku lub – za przyzwoleniem wnioskodawcy – w formie i w sposób proponowany przez adresata wniosku,
- b) decyzji administracyjnej o odmowie udostępnienia określonej informacji lub o umorzeniu postępowania wywołanego określonym wnioskiem, także dopuszczona przez orzecznictwo (wyłącznie) pisemna odpowiedź ze stosownymi wyjaśnieniami,

2) art. 3 § 1, art.141 § 4, art. 149 § 1 p.p.s.a. w związku z art. 21 u.d.i.p. w stopniu rzutującym na wynik sprawy w następstwie:

- a) uwzględnienia skargi D. P. stanowiącej w całości przejaw nadużycia prawa, a zarazem naruszenie wzajemnych uzgodnień w zakresie terminu rozpoznania określonego, wieloelementowego wniosku, skarżącego, jakie nastąpiły między wnioskodawcą, a organem,
- b) braku wskazania bezpośrednio w sentencji wyroku:
 - przedmiotu skargi D. P. z dnia 7 grudnia 2012 r., do której rozpoznania doszło przez wydanie kwestionowanego wyroku WSA w Warszawie z dnia 11 marca 2013 r. pod sygn. II SAB/Wa 503/12,

- działań, jakie, zdaniem WSA w Warszawie, powinien był podjąć Sąd Najwyższy – Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego w następstwie złożenia określonego, wieloelementowego wniosku D. P. z dnia 7 listopada 2012 r., a których ten organ nie podjął ani do dnia wniesienia skargi przez D. P., ani do dnia wydania przedmiotowego wyroku z dnia 11 marca 2013 r.,
 - działań lub zaniechań Sądu Najwyższego – Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego związanych z rozpoznawaniem określonego wniosku D. P. z dnia 7 listopada 2012 r., które WSA w Warszawie uznaje za przejaw naruszenia prawa przez ten organ,
 - działań Sądu Najwyższego – Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego związanych z rozpoznawaniem określonego wniosku D. P. z dnia 7 listopada 2012 r., które WSA w Warszawie uznaje za stanowiące przejaw właściwego rozpoznania tego wniosku w okresie między dniem, w którym upłynął termin na rozpoznanie tego wniosku przez organ władzy publicznej, a dniem wyrokowania przez WSA w Warszawie w tej sprawie, a w szczególności w sposób uniemożliwiający ustalenie wzajemnych relacji między rozstrzygnięciami zawartymi w pierwszych trzech punktach danego wyroku, w stosunku do bliżej nieokreślonego przedmiotu wyrokowania w tej sprawie,
- c) braku wskazania w uzasadnieniu skarżonego wyroku terminu, przed upływem którego, w okolicznościach niniejszej sprawy, zdaniem WSA w Warszawie powinno było dojść do rozpoznania określonego, wieloelementowego wniosku D. P. z dnia 7 listopada 2012 r., w całości lub w określonej części, w jednej z form (sposobów) przewidzianych przez ustawę lub dopuszczonych przez orzecznictwo sądów administracyjnych,
- d) braku sformułowania w uzasadnieniu wyroku wyjaśnień, które z licznych działań Sądu Najwyższego – Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, a być może zaniechań tego organu w rozpoznaniu określonego, wieloelementowego wniosku D. P. z dnia 7 listopada 2012 r. WSA w Warszawie stanowi przejaw bezczynności Sądu Najwyższego

stanowiącej naruszenie prawa w rozumieniu art. 149 § 1 p.p.s.a., a zarazem, dlaczego nie miały (tu: bliżej nieokreślone) działania lub ewentualnie zaniechania tego organu cech rażącego naruszenia prawa, a w szczególności dlaczego odpowiedź udzielona wnioskodawcy w formie pisma Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 2012 r., także zważywszy na jej treść, nie stanowiła dopuszczonej przez ustawę lub orzecznictwo formy rozpoznania określonej w niej części wniosku D.P. z 7 listopada 2012 r. lub by wyjaśnienia w niej zawarte nie zasługiwały na uwzględnienie,

- f) braku sformułowania w uzasadnieniu wyroku czytelnych wytycznych co do dalszego postępowania przed Sądem Najwyższym – Pierwszym Prezesem SN w sprawie z określonego wniosku D. P. z dnia 7 listopada 2012 r. w sytuacji, gdy nie można ich wywieść bezpośrednio z sentencji skarżonego wyroku,
- g) dowolnego nawiązania w uzasadnieniu skarżonego wyroku do treści wyroku NSA w Warszawie z 11 września 2012 r., I OSK 916/12, z zapewnieniem, że w tym wyroku doszło do uznania przez sąd administracyjny umów prawa cywilnego zawartych przez organ władzy publicznej za stanowiące informację publiczną w rozumieniu art. 1 ust. 1 u.d.i.p., w sytuacji, gdy na sformułowanie takiej tezy nie pozwala ten wyrok NSA, *(szerzej nt. tego wyroku w uzasadnieniu skargi kasacyjnej)*

- 3) art. 1 ust. 1 i art. 6 ust. 1 pkt 2 lit. f *(w wyroku podano nieściśle: art. 6 ust. 2 lit. f)* i ust. 2 u.d. i.p. w związku z art. 4 ust. 1 tej ustawy w następstwie dokonania dowolnej wykładni tych przepisów prawa materialnego w wyniku wadliwego, nieuwzględniającego w szczególności treści art. 20, art. 24, art. 47, art. 51 ust. 1 i ust. 2 oraz art. 65 ust.1 Konstytucji RP, art. 23 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.) w związku z art. 22¹ § 5 k.p., ustalenia, że zawarte przez wskazany w art. 4 ust. 1 u.d.i.p. organ władzy publicznej umowy o pracę oraz umowy prawa cywilnego w innych okolicznościach niż związane z zastosowaniem uregulowań o zamówieniach publicznych stanowią informację o sprawach

publicznych w rozumieniu art. 1 ust. 1 u.d.i.p., a zarazem, że wnioski o udostępnienie tego rodzaju (pozostałych) umów podlegają rozpoznaniu w trybie i na zasadach określonych w tej ustawie mimo, że nie zawierają jedynie oświadczeń woli lub/i oświadczeń wiedzy przedstawicieli organu władzy publicznej realizującego swoje uprawnienia jako pracodawcy lub przedstawiciela osoby prawnej (tu: Skarbu Państwa – Sądu Najwyższego), a zwłaszcza mimo istnienia szczególnych uregulowań służących ochronie danych osobowych, wolności prowadzenia działalności gospodarczej, postrzeganej także jako element prawa do prywatności, umów o pracę, w tym na poziomie europejskim, z których wynika, między innymi, zakaz domagania się przez pracodawcę od pracownika wyrażenia zgody na ujawnienie treści umowy o pracę, a tym samym – tym bardziej – ujawniania takiej umowy bez zgody pracownika,

a także w wyniku dowolnego ustalenia, że na obowiązek udostępniania umów o pracę i umów prawa cywilnego zawartych przez organ władzy publicznej wskazuje art. 6 ust. 1 pkt 2 lit. f (*wadliwie przywoływany jako art. 6 ust. 2 lit. f. u.d.i.p.*), a więc w wyniku przyjęcia, że przez udostępnienie umowy zawartej przez organ władzy publicznej dochodzi do udzielenia informacji o majątku, którym ten organ dysponuje,

- 4) art. 139 ust. 3 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 113, poz. 759 ze zm.) w następstwie dokonania wadliwej wykładni tego przepisu w wyniku braku ustalenia, że przepis ten nie ustanawia wyjątku od zakazu udostępniania przez organ władzy publicznej osobom trzecim umów bez zgody drugiej strony umowy, lecz potwierdza istnienie generalnego obowiązku udostępniania w trybie i na zasadach przewidzianych w przepisach o dostępie do informacji publicznej wszelkich umów (cywilnoprawnych), których stroną jest taki organ.

IV. w konsekwencji wnoszę:

- 1) **o uchylenie w całości wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, Wydziału II, z dnia 11 marca 2013 r. w sprawie o sygn. akt II SAB/Wa 503/12 częściowo uwzględniającego skargę oraz częściowo umarzającego postępowanie ze skargi D. P. na bezczynność Pierwszego**

Prezesa Sądu Najwyższego w sprawie rozpatrzenia wniosku skarżącego z dnia 7 listopada 2012 r. o udostępnienie licznych informacji, zarejestrowanego w Sądzie Najwyższym pod numerem BSA III - 0614 - 2731/12, oraz o przekazanie sprawy Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w Warszawie do ponownego rozpoznania,

- 2) o uznanie za stanowiące element uzasadnienia niektórych zarzutów niniejszej skargi kasacyjnej uzasadnienia wniosku Sądu Najwyższego - Pierwszego Prezesa SN z dnia 29 kwietnia 2013 r. o uzupełnienie lub sprostowanie niedokładności wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 11 marca 2013 r. w sprawie o sygn. akt II SAB/Wa 503/12 w zakresie rozstrzygnięć zawartych w punktach 1 i 2 jego sentencji, a także o wyjaśnienie niektórych wątpliwości związanych z rozstrzygnięciami i uzasadnieniem tego wyroku,**
- 3) o zasądzenie na rzecz wnoszącego niniejszą skargę kasacyjną organu kosztów postępowania związanych z wniesieniem i rozpoznaniem niniejszej skargi.**

Uzasadnienie

*

Pan D. P. (dane adresowe jak wyżej) 7 listopada 2012 r. przesłał drogą elektroniczną na skrzynkę ePUAP Sądu Najwyższego pismo zatytułowane „*Wniosek o informację publiczną*”, w którym wystąpił o udostępnienie przez Sąd Najwyższy różnych kategorii informacji dotyczących budżetu i planów finansowych Sądu Najwyższego z lat 2011, 2012, sprawozdań z wykonania budżetu i planów finansowych z lat 2010 i 2011, a także skategoryzowanych danych związanych z umowami cywilnoprawnymi zawartymi przez Sąd Najwyższy w latach 2011 i 2012 r., samych umów „*opiewających na kwotę powyżej 1000 zł*”, a ponadto aktów regulujących działalność Kancelarii Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego oraz radcy prawnego / radców prawnych Sądu Najwyższego, jak również zbiorczych danych dotyczących wszystkich stanowisk w Sądzie Najwyższych z podaniem liczby

osób zatrudnionych i źródeł ich zatrudnienia. W przedmiotowym wniosku sformułowano także żądanie udostępnienia umów o pracę lub umów cywilnoprawnych, w oparciu o które są zatrudnione osoby na stanowiskach radców prawnych, a także na stanowiskach kierowniczych w Kancelarii Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego.

Wnioskodawca wskazał, że oczekuje udzielenia odpowiedzi w jednej z alternatywnych form, a mianowicie za pomocą środków komunikacji elektronicznej zgodnie z art. 39¹ k.p.a. lub na e-mail: [...], albo listownie na adres: [...].

W dniu 7 listopada 2012 r. i w dniach następnych miała miejsce awaria w funkcjonowaniu ww. elektronicznej skrzynki podawczej, która w przypadku wysłanego na adres tej skrzynki wniosku p. D. P. przejawiała się w tym, że mimo wygenerowania w dniu 7 listopada 2012 r. powiadomienia o nadejściu „nowej wiadomości w składzie” nie udało się jej odczytać. *(powiadomienie o nadejściu nowej wiadomości w aktach administracyjnych)*.

Faktem jest, że z przedmiotowym wnioskiem p. D. P. Referat do Spraw Dostępu do Informacji Publicznej zapoznał się dopiero 23 listopada 2012 r., udzielając w tym dniu nadawcy drogą elektroniczną stosownego wyjaśnienia z przeprosinami za brak wcześniejszej reakcji na jego wniosek, a także przedstawiając odpowiedź na niektóre z żądań wniosku, która okazała się prawidłową jedynie w zakresie wskazania, że informacje o budżetach Sądu Najwyższego, w szczególności w latach 2011 i 2012, dostępne są na stronie internetowej Sądu Najwyższego. W tej odpowiedzi wskazano również, że zostało złożone zapotrzebowanie o dalsze informacje do określonych jednostek organizacyjnych Sądu Najwyższego *(Wydruk odpowiedzi elektronicznej z dnia 23 listopada 2012 r., udzielonej przez p. K. Czerwoniec p. D. P. w aktach administracyjnych)*.

W odpowiedzi na to wyjaśnienie p. D. P., w tym samym dniu, drogą elektroniczną napisał do p. Krystyny Czerwoniec: „Dziękuję za informację. Rozumiem. Czekam zatem na decyzję do 10.12.2012, co do informacji nie udostępnionych na stronie internetowej.” *(wydruk tej odpowiedzi p. D. P. wraz z pismem p. Krystyny Czerwoniec, do której nawiązuje się w owej odpowiedzi w załączonych aktach administracyjnych)*.

W dniu 24 listopada 2012 r. p. Krystyna Czerwoniec przesłała drogą elektroniczną p. P. uchwałę Kolegium Sądu Najwyższego w sprawie regulaminu

Kancelarii Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego (*korespondencja mailowa się nie zachowała, notatka p. Czerwoniec na tę okoliczność w załączonych aktach, przy czym fakt otrzymania owego regulaminu został potwierdzony przez p. D. P. w jego skardze na bezczynność Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego.*)

W dniu 26 listopada 2012 r. przedmiotowy wniosek p. D. P. został przedstawiony Pierwszemu Prezesowi Sądu Najwyższego, który w formie dekretacji poczynionej na wydruku owego wniosku polecił dalsze jego załatwianie Dyrektorowi Biura Studiów i Analiz SN p. Krzysztofowi Ślebzakowi, a ten pracownikowi Biura p. Romualdowi Szewczukowi dołączając korespondencję, jaka w międzyczasie zaistniała między wnioskodawcą, a p. Krystyną Czerwoniec, (*wydruk przedmiotowego wniosku wraz z ww. dekretacjami w załączonych aktach*).

Doszło do rejestracji przedmiotowego wniosku p. D. P. pod numerem właściwym dla funkcjonującego w ramach Biura Studiów i Analiz SN Referatu do Spraw Dostępu od Informacji Publicznej, tj. - w danym wypadku - pod numerem BSA III - 0614-2731/12.

W dniu 6 grudnia 2012 r., drogą elektroniczną o godz. 11.35 do p. D. P. na adres: [...], została wysłana przez p. Krystynę Czerwoniec, po zeskanowaniu, częściowa odpowiedź Dyrektora Biura Studiów i Analiz SN na przedmiotowy wniosek (*wydruk pisma przewodniego p. Krystyny Czerwoniec wraz z oryginałem odpowiedzi Dyrektora BSiA SN w aktach administracyjnych*). W tej odpowiedzi wnioskodawcy zostało wyjaśnione, dlaczego mogą mu zostać udostępnione jedynie umowy cywilnoprawne z lat 2011 i 2012 zawarte przez Sąd Najwyższy w trybie zamówień publicznych, a także sformułowano zapewnienie, że do takiego udostępnienia dojdzie niebawem. Zostało również wyjaśnione, dlaczego wnioskodawcy nie mogą zostać udostępnione umowy o pracę lub umowy cywilnoprawne, na podstawie których są zatrudnione osoby objęte punktem 5) przedmiotowego wniosku.

W dniu 6 grudnia 2012 r. o godz. 16.20 od wnioskodawcy na adres poczty elektronicznej p. Krystyny Czerwoniec wypłynęło drugie pismo nawiązujące do jej odpowiedzi z 23 listopada 2012 r., w którym nadawca podnosi, że nie może znaleźć na stronie internetowej Sądu Najwyższego, poza danymi w postaci wyciągów z ustaw budżetowych w części dotyczącej Sądu Najwyższego, innych informacji dotyczących finansów Sądu Najwyższego, które – według p. Czerwoniec – miały się znajdować na ogólnodostępnej stronie internetowej Sądu Najwyższego. Ta ostatnia

korrespondencja została przekazana Dyrektorowi Biura Studiów i Analiz Sądu Najwyższego w dniu 10 grudnia 2012 r., a następnie pracownikowi tego Biura, który przygotował projekt omówionej wyżej częściowej odpowiedzi z dnia 6 grudnia 2012 r.

W dniu 7 grudnia 2012 r. na dziennik podawczy Sądu Najwyższego zostały złożone dwa egzemplarze skargi p. D. P. na bezczynność Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, na którą jest udzielana niniejsza odpowiedź *(oba przedkładane są w załączeniu – na jednym z nich stempel biura podawczego SN)*.

W zaistniałej sytuacji sprawa dalszego załatwiania wniosku p. D. P. została powierzona radcy prawnemu Sądu Najwyższego Małgorzacie Wrzołek Romańczuk.

W dniu 10 grudnia 2012 r. przez radcę prawnego Sądu Najwyższego Małgorzatę Wrzołek Romańczuk została wysłana wnioskodawcy priorytetowym listem poleconym dalsza odpowiedź na przedmiotowy wniosek z zaznaczeniem, że w zakresie obejmującym żądania ujęte w punkcie trzecim wniosku, a więc, cytuję z zachowaniem oryginalnego brzmienia, o „*wskazanie liczby, rodzaju, przedmiotu i wartości wszystkie umów cywilnoprawnych zawarte w 2011 i 2012 przez Sąd Najwyższy (jako statio fisci Skarbu Państwa) przy zakupie materiałów dopuszczam ogólną informację, chyba że umowa została zawarta na podstawie ustawy o zamówieniach publicznych, przy zamówieniu usług proszę o szczegółową informację co do każdej umowy*)” do dnia 19 grudnia br. oczekuje się od wnioskodawcy wyjaśnienia, w czym, ewentualnie, upatruje istnienia istotnego interesu publicznego w rozumieniu art. 3 u.d.i.p. w przygotowaniu i udostępnieniu mu tak określonych, a więc wymagających przetworzenia, informacji.

W ww. odpowiedzi z dnia 10.12.2012 r. zaznaczono również, że przy braku udzielenia przez wnioskodawcę stosownego wyjaśnienia zostanie wydana decyzja o odmowie udostępnienia informacji objętych punktem 3 jego wniosku, jako wymagających przetworzenia. Zdaniem udzielającej tej odpowiedzi aktualnie ma miejsce sytuacja podobna do tej, na tle której został wydany wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 7 grudnia 2011 r., I OSK 1737/11, *(dostępny między innymi w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych pod adresem: <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>)*.

Przy omawianej odpowiedzi z dnia 10 grudnia br. zostały udostępnione wnioskodawcy kserokopie umów zawartych przez Sąd Najwyższy w latach 2011 i 2012 w trybie zamówień publicznych, a także *(jak się później okazało)* część objętej

wnioskiem dokumentacji związanej z finansami Sądu Najwyższego, jak również przygotowana przez p. Hannę Piotrowską - Dyrektora Biura Kadr Sądu Najwyższego zbiorcza informacja o stanie zatrudnienia w Sądzie Najwyższym na dzień 7 grudnia 2012 r. z nawiązaniem do poszczególnych jednostek organizacyjnych Sądu Najwyższego oraz samodzielnych stanowisk pracy, a także ze wskazaniem na źródła zatrudnienia, z jednoczesnym podaniem liczby etatów w ramach poszczególnych grup zatrudnionych w przypadkach, gdy odbiegała ona od liczby stanowisk.

W nawiązaniu do udostępnionej wcześniej przez p. Krystynę Czerwoniec uchwały Kolegium Sądu Najwyższego w sprawie regulaminu Kancelarii Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego przy tym piśmie (z dnia 10.12. br.) przedstawiono także uchwałę ją zmieniającą z zaznaczeniem, że o owej zmianie nie wiedziała p. Czerwoniec. *(egzemplarz omówionej wyżej odpowiedzi z dnia 10.12. br. wraz z kserokopiami załączników oraz z oryginałem dowodu jej nadania w załączonych aktach administracyjnych)*

Udzielając w dniu 10 grudnia 2012 r. tej odpowiedzi kierowano się terminem określonym przez samego wnioskodawcę w jego, omówionej wyżej, korespondencji mailowej z dnia 23 listopada 2012 r., w której przyjął ze zrozumieniem, że jego, przesłany drogą elektroniczną w dniu 7 listopada 2012 r., wniosek z przyczyn niezależnych od Sądu Najwyższego został odczytany dopiero 23 listopada br., a tym samym nie mógł wcześniej otrzymać biegu. Udzielając owej odpowiedzi funkcjonowano z przekonaniem, że stanowi ona końcową odpowiedź na przedmiotowy wniosek poza punktem 3) ujętych w nim żądań.

W związku z zastrzeżeniami przedstawionymi w korespondencji mailowej p. D. P. z dnia 6 grudnia 2012 r. dokonano ponownej analizy dokumentacji finansowej, jaka w międzyczasie została jemu udostępniona w nawiązaniu do żądań zawartych w punktach 1) i 2) przedmiotowego wniosku z dnia 7 listopada 2012 r.. Owa ponowna analiza przemawiała za udostępnieniem wnioskodawcy dalszej dokumentacji finansowej Sądu Najwyższego obejmującej lata 2010, 2011 i 2012. Takie udostępnienie nastąpiło przy wysłanym liście poleconym w dniu 13 grudnia 2012 r. piśmie radcy prawnego Małgorzaty Wrzołek-Romańczuk *(egzemplarz tego pisma wraz z kserokopiami załączonych do niego dokumentów, a także z dowodem jego nadania, w załączonych aktach administracyjnych)*.

Do dnia 19 grudnia 2012 r. nie wpłynęła odpowiedź p. D. P. na zawartą w omówionym wyżej piśmie z dnia 10 grudnia 2012 r. prośbę o przedstawienie danych mogących ewentualnie świadczyć o istnieniu istotnego interesu publicznego w przygotowaniu i udostępnieniu informacji przetworzonej, o której mowa w punkcie 3) żądań przedmiotowego wniosku.

W dniu 20 grudnia 2012 r. Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego wydał decyzję odmawiającą udostępnienia p. D. P. informacji przetworzonej w rozumieniu art. 3 pkt 1) u.d.i.p., która była objęta żądaniem zawartym w punkcie 3 ww. wniosku z dnia 7 listopada br. *(egzemplarz tej decyzji wraz z dowodem jej nadania w załączonych aktach administracyjnych)*. Owa decyzja może stanowić przedmiot odrębnej kontroli zgodnie z obowiązującymi przepisami.

*

W tym stanie rzeczy w udzielonej 21 grudnia 2012 r. odpowiedzi na wniesioną przez p. D. P. w dniu 7 grudnia 2012 r. skargę na bezczynność Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego w rozpoznaniu omówionego wyżej wniosku z dnia 7 listopada 2012 r., wniesiono alternatywnie o oddalenie tej skargi w całości lub o umorzenie w całości postępowania wywołanego nią postępowania sądowo-administracyjnego.

W podsumowaniu tej odpowiedzi dano wyraz przekonaniu, że złożenie w dniu 7 grudnia br. przez p. D. P. skargi na bezczynność Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego w związku z niepełnym rozpoznaniem wieloelementowego wniosku z dnia 7 listopada 2012 r. o udostępnienie różnej natury informacji, uznawanych przez wnioskodawcę za informacje publiczne, było przedwczesne. Złożenie tej skargi w dniu 7 grudnia br. nie respektowało ustaleń poczynionych z zainteresowanym drogą elektroniczną, a mianowicie, że odpowiedź na ów wniosek, w tym ewentualnie w formie decyzji administracyjnej, zostanie mu udzielona w terminie do dnia 10 grudnia 2012 r.

Z tych przyczyn uznano za uzasadniony wniosek o oddalenie przedmiotowej skargi na bezczynność w całości jako złożonej przedwcześnie.

Tym niemniej licząc się z możliwością uznania, że takie oddalenie mogłoby być traktowane jako dyskusyjne, uznano za właściwe sformułowanie alternatywnego wniosku o umorzenie postępowania w tej sprawie jako bezprzedmiotowego, albowiem na każdy z punktów żądań wniosku p. D. P. z dnia 7 listopada 2012 r.

zatytułowanego „*Wniosek o informację publiczną*” do dnia udzielenia tej odpowiedzi zainteresowanemu zostały przedstawione bądź oczekiwane przez niego informacje, bądź dopuszczone orzecznictwem sądów administracyjnych wyjaśnienia, dlaczego, zdaniem Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, określone dane nie są informacjami publicznymi, bądź nie podlegają udostępnieniu w trybie i na zasadach przewidzianych w przepisach o dostępie do informacji publicznej, a w jednym wypadku została wydana decyzja odmawiająca udostępnienia informacji wymagającej przetworzenia w rozumieniu art. 3 pkt 1 u.d.i.p. ze względu na brak istnienia wymaganego tym przepisem istotnego interesu publicznego w przygotowaniu i udostępnieniu tego rodzaju informacji wnioskodawcy.

*

Skarżący nie odniósł się do tej odpowiedzi na skargę, oczekując jej rozpoznania w całości przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie.

*

W przedmiotowym wyroku z dnia 11 marca 2013 r. WSA w Warszawie orzekł, że: *(podaje się z zachowaniem numeracji poszczególnych punktów tej sentencji)*:

1. zobowiązuje Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego do rozpoznania wniosku D. P. z dnia 7 listopada 2012 r. o udostępnienie informacji publicznej w zakresie: - pkt 4 wniosku w części dotyczącej wszystkich umów cywilnoprawnych zawartych w 2011 r. i 2012 r. przez Sąd Najwyższy, opiewających na kwotę powyżej 1000 zł, za wyjątkiem umów zawartych w trybie ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych, wymienionych w piśmie organu z dnia 10 grudnia 2012 r.; - pkt 5 wniosku w terminie 14 dni od daty doręczenia prawomocnego wyroku wraz z aktami postępowania;
2. stwierdza, że beczynność nie miała miejsca z rażącym naruszeniem prawa;
3. w pozostałym zakresie postępowanie umarza;
4. zasądza od Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego na rzecz D. P. kwotę 100 (sto) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

W tzw. części własnej uzasadnienia tego wyroku podniesiono, co następuje:

Kontrola działalności administracji publicznej przez sądy administracyjne obejmuje orzekanie w sprawach ze skarg na beczynność lub przewlekłe

prowadzenie postępowania organów w określonych typach spraw z udziałem organów władzy publicznej. Celem skargi na beczynność jest zwalczanie zwłoki w załatwieniu sprawy.

Beczynność organu administracji publicznej ma miejsce wówczas, gdy organ, będąc właściwym w sprawie i zobowiązanym do podjęcia czynności, nie podejmuje jej w terminie określonym w przepisach prawa i w konsekwencji pozostaje w zwłoce. Skarga na beczynność ma bowiem na celu spowodowanie wydania przez organ oczekiwanego aktu bądź podjęcia określonej czynności.

Pozostawanie w beczynności przez podmiot obowiązany do udostępnienia informacji publicznej na gruncie ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. nr 112, poz. 1198 ze zm.) oznacza niepodjęcie przez ten podmiot, w terminie wskazanym w art. 13 ustawy, stosownych czynności, tj. nieudostępnienie informacji, ani niewydanie decyzji o odmowie jej udostępnienia (art. 16 ust. 1 ustawy). Decyzja o odmowie udostępnienia informacji jest przewidziana dla sytuacji, gdy informacja publiczna istnieje, ale nie może być udostępniona na skutek ograniczeń prawa do informacji publicznej, określonych w art. 5 ustawy. Nie ma natomiast podstaw do wydania decyzji o odmowie udostępnienia informacji w sytuacji, gdy organ żądanych informacji nie posiada. O tym fakcie organ winien jednak powiadomić wnioskodawcę pisemnie, wskazując - jeśli posiada taką wiedzę - gdzie zainteresowany żądane informacje może uzyskać. Nie ma również podstaw do wydania decyzji odmownej w sytuacji, gdy wnioskodawca żąda udzielenia informacji, która nie stanowi informacji publicznej. Wówczas organ winien pisemnie zawiadomić wnoszącego, że żądane dane nie posiadają charakteru publicznego i jako takie nie mieszczą się w zakresie przedmiotowym ustawy.

W ocenie strony skarżącej beczynność Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego polega na nieudostępnieniu informacji publicznej (niewydaniu decyzji o odmowie udostępnienia informacji), wymienionej w poszczególnych punktach wniosku z dnia 7 listopada 2012 r.

Poza sporem jest, że Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego jest podmiotem obowiązany do udzielenia informacji mającej walor informacji publicznej, będącej w jego posiadaniu, bowiem zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej, obowiązane do udostępnienia informacji publicznej są władze publiczne oraz inne podmioty wykonujące zadania publiczne, a w szczególności organy władzy publicznej.

Sporną natomiast pozostaje kwestia, czy pomimo czynności, podjętych w celu realizacji ww. wniosku, organowi można przypisać stan bezczynności.

Z akt sprawy wynika, że do daty orzekania przez Sąd w niniejszej sprawie udostępnione zostały, będące w posiadaniu organu, informacje publiczne objęte pkt 1, pkt 2, pkt 4 (pierwszym z dwóch pkt 4), pkt 6 i pkt 7 wniosku.

Odnosnie pkt 3 wniosku, w dniu 20 grudnia 2012 r. Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego wydał decyzję nr BSA III-0614-2731/12, mocą której odmówił skarżącemu udostępnienia informacji wymagającej przetworzenia w formie wskazania liczby, rodzaju, przedmiotu i wartości wszystkich umów cywilnoprawnych zawartych w latach 2011 i 2012 przez Sąd Najwyższy jako jednostkę organizacyjną Skarbu Państwa. Decyzja ta została doręczona skarżącemu w dniu 20 grudnia 2012r.

Odnosnie pkt 4 wniosku, przy piśmie z dnia 10 grudnia 2012 r. przesłano skarżącemu kserokopie wszystkich umów cywilnoprawnych zawartych w latach 2011 - 2012 w trybie przepisów ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2010 r. nr 113, poz. 759 ze zm.). Uprzednio, pismem z dnia 6 grudnia 2012 r., poinformowano skarżącego, że pozostałe umowy cywilnoprawne, tj. te, do których nie ma zastosowania art. 139 ust. 3 ww. ustawy bądź art. 74a ustawy z dnia 10 czerwca 1994 r. o zamówieniach publicznych (Dz. U. z 2002 r., nr 72, poz. 664 ze zm.), nie są informacjami publicznymi w rozumieniu ustawy o dostępie do informacji publicznej.

W odpowiedzi na punkt 5 wniosku pismem z dnia 6 grudnia 2012 r. poinformowano skarżącego, że objęte żądaniem umowy o pracę lub innego rodzaju umowy z osobami aktualnie zatrudnionymi w Sądzie Najwyższym na określonych stanowiskach nie mogą zostać udostępnione, gdyż nie stanowią informacji publicznej. Żadna z tego rodzaju umów nie została zawarta z zastosowaniem przepisów o zamówieniach publicznych i nie podlegają one, co do zasady, udostępnieniu osobom trzecim.

W świetle powyższego, w pierwszej kolejności oceny Sądu wymaga kwestia, czy zasadnie organ przyjął, że informacje (nieudostępnione) objęte pkt 4 i 5 wniosku nie posiadają waloru informacji publicznej.

Analizując powyższe, wskazać należy, iż materialnoprawną podstawę żądania skarżącego stanowią przepisy ustawy z dnia 2 kwietnia 1997 r. - Konstytucja

Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. nr 78, poz. 483 ze zm.) oraz ustawy o dostępie do informacji publicznej. Oba wyżej wymienione akty prawne statuuja reguły udzielania informacji publicznej. Przepis art. 61 ust. 1 Konstytucji stanowi, że obywatel ma prawo do uzyskiwania informacji o działalności organów władzy publicznej oraz osób pełniących funkcje publiczne. Prawo to obejmuje również uzyskiwanie informacji o działalności organów samorządu gospodarczego i zawodowego, a także innych osób oraz jednostek organizacyjnych w zakresie, w jakim wykonują one zadania władzy publicznej i gospodarują mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa. Prawo do uzyskiwania informacji obejmuje dostęp do dokumentów oraz wstęp na posiedzenia kolegialnych organów władzy publicznej pochodzących z powszechnych wyborów, z możliwością rejestracji dźwięku lub obrazu (ust. 2). Ograniczenie prawa, o którym mowa w ust. 1 i 2, może nastąpić wyłącznie ze względu na określone w ustawach ochronę wolności i praw innych osób i podmiotów gospodarczych oraz ochronę porządku publicznego, bezpieczeństwa lub ważnego interesu gospodarczego państwa (ust. 3).

Ustawa o dostępie do informacji publicznej służy realizacji konstytucyjnego prawa dostępu do wiedzy na temat funkcjonowania organów władzy publicznej. Reguluje ona zasady i tryb dostępu do informacji mających walor informacji publicznych, wskazuje w jakich przypadkach dostęp do informacji publicznej podlega ograniczeniu oraz kiedy żądane przez wnioskodawcę informacje mogą zostać udostępnione.

Pojęcie informacji publicznej definiuje art. 1 ust. 1 ww. ustawy, zgodnie z którym informację publiczną stanowi każda informacja o sprawach publicznych. W doktrynie i orzecznictwie sądów administracyjnych podkreślano, że dyrektyw interpretacyjnych dla ustalenia zakresu znaczeniowego pojęcia „informacja publiczna” należy poszukiwać właśnie w art. 61 Konstytucji RP. Wskazywano jednocześnie, że uprawnienie określone w tym przepisie jest zasadą, zatem wyjątki od tego uprawnienia powinny być wykładane ściśle (por. M. Jaśkowska, Dostęp do informacji publicznej w świetle orzecznictwa NSA, Toruń 2002, s. 26; wyrok NSA z dnia 2 lipca 2003 r., sygn. akt II SA 837/03, LEX nr 79357).

Z kolei przedmiot informacji publicznej konkretyzuje art. 6 powołanej ustawy, który jednak nie stanowi zamkniętego katalogu źródeł i rodzajów informacji. Z art. 6 ust. 2 lit. f) ustawy wynika, że udostępnieniu podlega informacja publiczna o podmiotach wymienionych w art. 4 ust. 1, w tym o majątku, którym dysponują. Majątek, którym dysponuje Sąd Najwyższy jest majątkiem publicznym i sposób

dysponowania tym majątkiem jest informacją publiczną, co wynika zarówno z art. 6 ust. 2 lit. f) ustawy, jak i art. 1 ust. 1 ustawy.

Podkreślenia wymaga, że informacja może dotyczyć sprawy publicznej nie tylko wtedy, gdy została wytworzona przez podmioty wskazane w art. 4 ust. 1 ustawy, ale również wówczas, gdy odnosi się do nich w zakresie wykonywanych przez nie zadań publicznych i gospodarowania majątkiem publicznym. Z tego względu informacją publiczną jest również treść umów cywilnoprawnych dotyczących majątku publicznego (por. wyrok NSA z dnia 11 września 2012 r., sygn. akt I OSK 916/12, publ.: CBOIS; orzeczenia.nsa.gov.pl).

W świetle powyższych uwag WSA w Warszawie stwierdził, że informacja objęta pkt 4 wniosku jest co do zasady informacją publiczną. Z treści art. 139 ust. 3 ustawy - Prawo zamówień publicznych oraz art. 74a ustawy o zamówieniach publicznych nie wynika przy tym, że umowy prawa cywilnego nie stanowią informacji publicznej. Wymienione wyżej przepisy stwierdzają jedynie, że umowy w sprawach zamówień publicznych są jawne i podlegają udostępnieniu na zasadach określonych w przepisach o dostępie do informacji publicznej. Rozumowanie a contrario co do umów zawartych w trybie innym niż zamówienia publiczne i twierdzenie, że nie podlegają one przepisom ww. ustawy, pomimo że dotyczą majątku publicznego, jest nieuzasadnione (por. wyrok NSA z dnia 11 września 2012 r., sygn. akt I OSK 903/12, publ.: CBOIS; orzeczenia.nsa.gov.pl).

Nieuzasadnione jest również stanowisko organu, iż objęte żądaniem pkt 5 wniosku umowy o pracę lub innego rodzaju umowy z osobami aktualnie zatrudnionymi w Sądzie Najwyższym nie stanowią informacji publicznej. W ocenie Sądu przedmiotowe umowy, podpisane z osobami zatrudnionymi na stanowiskach wymienionych w pkt a) - h), w tym również ich wynagrodzenie, obrazują zasady funkcjonowania Sądu Najwyższego, w szczególności tryb działania w zakresie wykonywanych zadań publicznych i działalności w ramach wydatkowania środków publicznych, który winien być transparentny i poddany kontroli społecznej.

Kwestią wymagającą oceny przy realizacji żądania wniosku w zakresie udostępnienia ww. umów pozostaje wskazane w art. 5 ust. 2 ustawy ograniczenie udostępnienia informacji publicznej ze względu na prawo do prywatności. Na temat zagadnienia kolizji interesu prywatnego (prawa do prywatności) osoby pełniącej funkcję publiczną lub zatrudnionej i wynagradzanej ze środków publicznych z prawem osób trzecich do informacji publicznej wypowiadał się Trybunał

Konstytucyjny, który w wyroku z dnia 20 marca 2006 r., sygn. akt K 17/05 (publ.: OTK - A z 2006 r., nr 3, poz. 30) zwrócił uwagę na to, że w odniesieniu do informacji dotyczących działalności instytucji publicznych mamy do czynienia z daleko idącym przenikaniem się sfery informacji odnoszących się działań tych instytucji jako takich oraz informacji o zachowaniach funkcjonariuszy publicznych, w tym także obejmujących sferę życia prywatnego tych osób. Przeprowadzenie jednoznacznej i precyzyjnej cezury nie jest w takich wypadkach możliwe, należy przy tym założyć, że ustawodawca konstytucyjny czerpał swoje inspiracje w tym zakresie z ukształtowanego dorobku i standardów demokratycznych. W ocenie Trybunału wartość, jaką stanowi transparentność życia publicznego, przeważa nad bezwzględną ochroną prawa do życia prywatnego osób publicznych. Sposób interpretacji pojęć konstytucyjnych o niedookreślonym zakresie semantycznym powinien uwzględniać standardy przyjmowane we wspólnej przestrzeni prawnej państw demokratycznych. W konsekwencji, punktem odniesienia oceny wyznaczającej granice dopuszczalnej ingerencji (w świetle art. 31 ust. 3 i art. 61 ust. 3 Konstytucji) jest taka treść konstytucyjnego prawa do informacji, które zgodnie z przyjmowanymi standardami rozumiane jest szerzej - jako odnoszące się również do informacji ze sfery życia prywatnego osób pełniących funkcje publiczne, o ile mają one związek z działalnością publiczną.

Konkludując tę część rozważań, WSA w Warszawie stwierdził, że wnioskowane informacje objęte pkt 4 i 5 wniosku mają, zdaniem Sądu, charakter informacji publicznych. Z tego względu, stosownie do przepisów ustawy o dostępie do informacji publicznej, organ winien udostępnić żądane informacje w formie określonej we wniosku. Natomiast w sytuacji, gdy w ocenie organu zachodzą podstawy do odmowy ich udostępnienia na skutek ograniczeń, o których mowa w art. 5 ww. ustawy, winien wydać stosowną decyzję. Nie czyniąc tego, organ pozostaje w bezczynności.

Biorąc powyższe pod uwagę, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, działając na podstawie art. 149 § 1 P.p.s.a., zobowiązał Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego do rozpoznania wniosku D. P. z dnia 7 listopada 2012 r., w zakresie wskazanym w pkt 1 sentencji wyroku, w terminie 14 dni od daty doręczenia prawomocnego wyroku wraz z aktami sprawy.

Jednocześnie Sąd nie stwierdził, by istniejąca bezczynność miała miejsce z rażącym naruszeniem prawa. Sąd ocenia bowiem skargę na moment jej wniesienia, niemniej zobowiązany jest uwzględnić nie tylko okres od daty złożenia wniosku o

udostępnienie informacji publicznej do chwili wniesienia skargi, lecz również wszelkie okoliczności, zaistniałe od tego zdarzenia prawnego do chwili orzekania. Biorąc pod uwagę datę złożenia wniosku i datę wniesienia skargi na bezczynność, uwzględniając także czynności, jakie organ podejmował, choć nieprawidłowe, nie można uznać, że w sprawie doszło do rażącego naruszenia prawa.

Przy ocenie zasadności skargi na bezczynność decydujący jest stan faktyczny z momentu orzekania przez sąd administracyjny i fakt dokonania czynności przez organ (por. uchwała składu siedmiu sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 26 listopada 2008 r., sygn. akt I OPS 6/08; publ.: orzeczenia.nsa.gov.pl). Nie można bowiem zobowiązać organu do dokonania czynności, która w momencie orzekania została już dokonana, nawet jeżeli przekroczony został przez organ termin przewidziany do jej dokonania. W sytuacji wydania przez organ administracji aktu lub dokonania czynności już po wniesieniu skargi na bezczynność organu, a przed jej rozpoznaniem przez sąd, postępowanie staje się bezprzedmiotowe. Bezprzedmiotowość postępowania zachodzi wówczas, gdy po wniesieniu skargi zaistnieją okoliczności powodujące niedopuszczalność merytorycznego rozpoznania sprawy.

Taka sytuacja zaistniała w rozpoznawanej sprawie. Skarga na bezczynność w zakresie rozpatrzenia wniosku z dnia 7 listopada 2012 r. została wniesiona w dniu 7 grudnia 2012 r. Z akt sprawy wynika, że załatwienie wniosku odnośnie pkt 1 - 4 (pierwszego z dwóch pkt 4) oraz pkt 6 - 7 nastąpiło po dacie wniesienia skargi (z przekroczeniem terminu, o którym mowa w art. 13 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej), jednak przed datą orzekania przez Sąd w niniejszej sprawie.

I tak, informacje odnośnie planu finansowego Sądu Najwyższego na lata 2011 i 2012 przesłane zostały skarżącemu przy piśmie organu z dnia 6 grudnia 2012 r. W piśmie tym poinformowano również skarżącego, że ustalenia ustaw budżetowych na lata 2011 i 2012 r. są dostępne na stronie internetowej Sądu Najwyższego pod adresem www.sn.pl (pkt 1 wniosku).

Sprawozdania z wykonania budżetu za lata 2010 i 2011 przesłane zostały skarżącemu przy piśmie z dnia 10 grudnia 2012 r. (pkt 2 wniosku).

Sprawozdanie finansowe (bilans łączny jednostki budżetowej, rachunek zysków i strat, zestawienie zmian w funduszu jednostki budżetowej) za rok 2010 r. został przesłany skarżącemu przy piśmie z dnia 10 grudnia 2012 r., natomiast ww.

dokumenty za rok 2011 przesłane zostały przy piśmie z dnia 13 grudnia 2012 r. (pkt 4 wniosku).

Punkt 3 wniosku w zakresie wskazania liczby, rodzaju, przedmiotu i wartości wszystkich umów cywilnoprawnych zawartych przez Sąd Najwyższy w 2011 i 2012 r. załatwiono poprzez wydanie decyzji z dnia 20 grudnia 2012 r., doręczonej skarżącemu w dniu 20 grudnia 2012 r. Ocena legalności ww. decyzji nie mieści się w granicach przedmiotu zaskarżenia w sprawie niniejszej.

Dokumenty określające organizację i obowiązki poszczególnych komórek organizacyjnych Sądu Najwyższego i stanowisk zostały przesłane skarżącemu częściowo w dniu 23 listopada 2012 r., a następnie przy piśmie z dnia 10 grudnia 2012 r. (pkt 6 wniosku).

Informacja odnośnie liczby osób zatrudnionych w poszczególnych komórkach Sądu Najwyższego z określeniem rodzaju umowy i pełnionego stanowiska oraz stopnia urzędniczego została skarżącemu przesłana przy piśmie z dnia 10 grudnia 2012 r. (pkt 7 wniosku).

W świetle powyższego, w ocenie Sądu, zaistniały postawy do umorzenia postępowania w powyższym zakresie wobec wystąpienia przesłanki bezprzedmiotowości.

Brak było natomiast podstaw do uwzględnienia wniosku organu o oddalenie skargi na bezczynność na podstawie art. 151 p.p.s.a., bowiem nawet przy uznaniu daty 7 listopada 2012 r. jako daty wpływu wniosku do organu, wskazane wyżej czynności podjęte zostały przez organ z naruszeniem art. 13 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej. Jednocześnie z akt sprawy nie wynika, aby organ informował skarżącego o przedłużeniu terminu załatwienia wniosku w trybie art. 13 ust. 2 ustawy. Z kolei powoływane przez organ ustalenia, poczynione ze skarżącym odnośnie terminu realizacji wniosku, pozostają bez wpływu na ocenę działania organu na gruncie obowiązujących przepisów prawa.

*

W dniu 29 kwietnia 2013 r. Sąd Najwyższy – Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego wystąpił z wnioskiem o uzupełnienie lub sprostowanie niedokładności wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 11 marca 2013 r. w sprawie o sygn. akt II SAB/Wa 503/12 w zakresie rozstrzygnięć zawartych w

punktach 1 i 2 jego sentencji, a także o wyjaśnienie niektórych wątpliwości związanych z rozstrzygnięciami i uzasadnieniem tego wyroku, wnosząc:

1) o uzupełnienie lub sprostowanie rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 1 tego wyroku przez dodanie określenia: *„w trybie i na zasadach określonych w ustawie z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198 ze zm.), albo w trybie i na zasadach określonych w ustawie szczególnej w rozumieniu art. 1 ust. 2 tej ustawy [w tym ostatnim wypadku przez jednoczesne wskazanie takiej ustawy szczególnej] to jest:*

albo przez udostępnienie dokumentów stanowiących treść:

A) wszystkich umów prawa cywilnego opiewających na kwotę powyżej 1000,- zł zawartych przez Skarb Państwa - Sąd Najwyższy w latach 2011 i 2012 w inny sposób niż określony w przepisach o zamówieniach publicznych,

B) umów o pracę lub innego rodzaju umów z osobami aktualnie zatrudnionymi w Sądzie Najwyższym na stanowiskach:

a) radców prawnych,

b) Szefa Kancelarii Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego,

c) Dyrektora Biura Administracyjnego,

d) Dyrektora Biura Finansowego,

e) Dyrektora Biura Gospodarczego,

f) Dyrektora Biura Informatyki,

g) Dyrektora Biura Kadr,

h) Dyrektora Biura Organizacyjnego

albo przez wydanie decyzji dopuszczonej treścią art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej w związku z jej art. 5”,

2) o uzupełnienie lub sprostowanie rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 2 tego wyroku przez dodanie określenia: *„w zakresie wskazanym w punkcie 1 wyroku”,* lub – w wypadku uwzględnienia w całości lub w części powyższego wniosku nr 1 – przez dodanie określenia:

„w zakresie wskazanym w punkcie 1 tego wyroku w brzmieniu obecnie mu nadanym”,

a także przez wskazanie dnia, od którego, zdaniem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, Sąd Najwyższy – Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego pozostaje w stanie bezczynności w rozpoznaniu części wniosku D. P. o udostępnienie określonych informacji w sposób i na zasadach określonych w ustawie z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198 ze zm.) lub – ewentualnie – w innej ustawie szczególnej przez wyraźne wskazanie takiej innej ustawy szczególnej,

3) o wyjaśnienie wątpliwości związanych z rozstrzygnięciem zawartym w punkcie 1 tego wyroku w formie odpowiedzi na następujące pytania:

a) Czy realizacja wymaganego w punkcie 1) wyroku obowiązku „rozpoznania” określonych w nim fragmentów wniosku D. P. z dnia 7 listopada 2012 r. może nastąpić przy uwzględnieniu wynikającego, w szczególności z norm prawa europejskiego, obowiązku „pseudonimizacji” niektórych danych w zakresie niezbędnym dla ochrony wolności prowadzenia działalności gospodarczej oraz wykonywania pracy, prawa prywatności, w tym danych osobowych, gwarantowanego także (m.in.) art. 18, art. 20, art.24, art. 30, art. 31 ust. 1 i ust. 2, art. 35 ust. 1 i ust. 2, art. 47 i art. 51 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej ?,

a jeżeli tak,

b) Czy wymagane w tym punkcie wyroku rozpoznanie części wniosku D. P. może nastąpić przez ewentualne udostępnienie umów o pracę lub innego rodzaju umów z osobami aktualnie zatrudnionymi w Sądzie Najwyższym na określonych stanowiskach dotyczy osób, które były nimi w dacie złożenia przez D. P. jego wniosku, czy również/albo były lub będą nimi:

- w dniu wyrokowania przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w tej sprawie,

- w dniu uprawomocnienia się przedmiotowego wyroku WSA w Warszawie,

czy (też)

- w okresie między dniem uprawomocnienia się tego wyroku, a 14 dniem od daty doręczenia tego wyroku po jego uprawomocnieniu się wraz z aktami sprawy ?”

- 4) o wyjaśnienie wątpliwości dotyczących trzeciego punktu rozstrzygnięcia tego wyroku i związanej z nim części uzasadnienia owego wyroku w formie odpowiedzi na następujące pytania:

„Czy punkt 3 rozstrzygnięcia tego wyroku dotyczy również zarzutu bezczynności Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego w zakresie rozpoznania żądań D. P. ujętych w punkcie 3 jego wniosku z dnia 7 listopada 2012 r., to jest w zakresie przedstawienia wnioskodawcy zespołu danych mogących uchodzić za zgodne z żądaniem o: „wskazanie liczby, rodzaju, przedmiotu i wartości wszystkich umów cywilnoprawnych zawartych w 2011 i 2012 r. przez Sąd Najwyższy (jako *stationes fisci* Skarbu Państwa) z zaznaczeniem, że przy zakupie materiałów dopuszcza ogólną informację, chyba że umowa została zawarta na podstawie ustawy o zamówieniach publicznych, natomiast przy zamówieniu usług wnosi o szczegółową informację co do każdej umowy ?” oraz

„Z jakim dniem Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie łączy początek biegu terminu na rozpoznanie złożonego drogą elektroniczną określonego wniosku D. P., a także dlaczego przy ustalaniu faktu upływu tego terminu przed wniesieniem przez D. P. skargi na bezczynność Sądu Najwyższego – Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, stanowiącej przedmiot rozpoznania Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w tej sprawie, wykluczono - a priori - możliwość wystąpienia tego rodzaju okoliczności, o których mowa w art. 35 § 5 k.p.a. ?”

- 5) o rozpoznanie wniosków ujętych w punktach 1) – 4) niniejszego pisma w możliwie krótkim terminie, nie później jednak niż przed 15 maja 2013 r.

oraz o umożliwienie pełnomocnikowi Sądu Najwyższego – Pierwszego Prezesa SN w tej sprawie osobistego odbioru, po telefonicznym uzgodnieniu przez połączenie z numerem: [...], stosownego rozstrzygnięcia lub stosowanych rozstrzygnięć Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie stanowiących rozpoznania tych wniosków odpowiednio wcześniej przed tym dniem, jako końcowym dla ewentualnego wniesienia skargi kasacyjnej od całości lub części ww. wyroku z dnia 11 marca 2013 r.

W uzasadnieniu ww. wniosku SN – Pierwszego Prezesa SN z dnia 29 kwietnia 2013 r., podniesiono:

Uzasadnienie, część wstępna, a także uzasadnienie wniosku nr 5 zawartego we wniosku SN – PPSN z 29 kwietnia 2013 r.

Po doręczeniu niżej podpisanej w dniu 15 kwietnia 2013 r. przedmiotowego wyroku WSA w Warszawie z dnia 11 marca 2013 r. w Sądzie Najwyższym została dokonana jego analiza. Pierwszymi jej wynikami są powyższe wnioski o uzupełnienie lub o sprostowanie niedokładności niektórych jego rozstrzygnięć, a także o wyjaśnienie części wątpliwości związanych z jego treścią tak w warstwie sentencji jak i uzasadnienia.

Od odpowiedzi na niniejszy wniosek, a także od momentu, w jakim zostanie ona udzielona, uzależnione są wniesienie ewentualnej skargi kasacyjnej od tego wyroku, a także jej zakres.

W art. 159 p.p.s.a. wprost się stanowi, że złożenie wniosku o sprostowanie, uzupełnienie lub wykładnię wyroku nie ma wpływu na bieg terminu do wniesienia środka zaskarżenia.

Z tych przyczyn uważam za usprawiedliwiony ostatni z pięciu głównych wniosków niniejszego pisma.

Wystąpienie z czterema pierwszymi z wniosków głównych tego pisma uzasadniam następująco:

Uzasadnienie wspólne dla wniosków nr 1, nr 2, nr 3 i nr 4 zawartych we wniosku
SN – PPSN z 29 kwietnia 2013 r.

Wydaje się, że bezpośrednio w sentencji wyroku w sprawie skargi na bezczynność organu władzy publicznej, a zwłaszcza skargi dotyczącej braku rozpoznania licznych i zróżnicowanych żądań zawartych we wniosku, prawdopodobnie milcząco uznanego przez Sąd w całości za wniosek o udostępnienie informacji publicznej podlegający rozpoznaniu w trybie i na zasadach określonych w ww. ustawie z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej, w sytuacji gdy z brzmienia art. 1 ust. 2 tej ustawy wprost wynika, że udostępnianie informacji publicznych, a tym samym i rozpoznawanie wniosków o ich udostępnienie, może następować nie tylko w trybie i na zasadach w niej określonych, ale również w ustawach szczególnych, uwzględniającego choćby część takiej skargi w sposób dopuszczony treścią art. 149 § 1 p.p.s.a., powinno znaleźć się:

- a) bezpośrednio przytoczenie całego wniosku (*lub tych części wniosku*), którego (*których*) brak rozpoznania stanowił przedmiot skargi na bezczynność przyjętej w całości do rozpoznania przez sąd administracyjny,
- b) bezpośrednio przytoczenie tych części wniosku, i odpowiednio skargi, które sąd administracyjny uznał:
 - albo za rozpoznane w sposób przewidziany obowiązującymi przepisami przed dniem wniesienia skargi (*ze skutkiem w postaci oddalenia tak określonej części wniosku, a zarazem skargi*),
 - albo za rozpoznane w sposób przewidziany obowiązującymi przepisami w okresie między dniem wpływu skargi na bezczynność do organu władzy publicznej a dniem wyrokowania przez sąd administracyjny (*ze skutkiem w postaci umorzenia postępowania w odniesieniu do tak określonej części wniosku o udostępnienie informacji, a zarazem skargi*),
 - albo za nie rozpoznane przez organ władzy publicznej w sposób przewidziany obowiązującymi przepisami do dnia wyrokowania przez sąd ze wskazaniem takich przepisów (*ze skutkiem w postaci uwzględnienia skargi w sposób przewidziany w art. 149 § 1 p.p.s.a.*).

Rozstrzygnięcia zawarte w punktach 1), 2) i 3) sentencji przedmiotowego wyroku nie spełniają tego rodzaju oczekiwań (wymagań), co sprawia, iż niejasne są relacje między nimi, a przede wszystkim nie jest wiadome, jakiego rodzaju czynności, a także z zastosowaniem trybu i zasad określonych w jakiej ustawie regulującej dostęp do informacji publicznej, ma jeszcze dokonać organ władzy publicznej (osoba pełniąca funkcję takiego organu) w terminie wskazanym przez sąd pod groźbą zastosowania w stosunku do niego (takiej osoby) sankcji przewidzianych w art. 154 p.p.s.a., a także (co najmniej) sformułowania zarzutu popełnienia przestępstwa, o którym mowa w art. 23 u.d.i.p.

Dalsze uzasadnienie wniosku nr 1 wniosku zawartego we wniosku SN – PPSN z 29 kwietnia 2013 r.

Ani z sentencji, ani z uzasadnienia rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 1 danego wyroku, dla którego oparciem ma być – w świetle uzasadnienia - art. 149 § 1 p.p.s.a., a ściślej część zdania pierwszego w tym przepisie, nie wynika wyraźnie do dokonania jakiego rodzaju czynności został zobowiązany Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego, a także, w ramach jakiego rodzaju procedury, miałyby być one dokonane tak, by stanowiły one rozpoznanie części wieloelementowego wniosku D. P. z dnia 7 listopada 2012 r., jak się wydaje, uznanego w całości przez wnioskodawcę, a także obecnie przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, za wniosek o udostępnienie informacji publicznej w rozumieniu art. 10 ust. 1 u.d.i.p.

Zarówno D. P., jak i Sąd uwzględniający część jego skargi, a w pozostałym, bliżej nieokreślonym zakresie umarzający postępowanie z danej skargi, przyjmują bez bliższego wyjaśnienia, a tym samym uznają za oczywiste, że w szczególności ustawa o dostępie do informacji publicznej nie dopuszcza innej ostatecznej formy rozpoznania tego rodzaju wniosku niż albo:

- a) przez udostępnienie wnioskodawcy informacji w naturze, w kształcie, w formie i w sposób wskazany w jego wniosku, albo
- b) przez wydanie jednej z decyzji administracyjnych dopuszczonych wprost tą ustawą przy odpowiednim stosowaniu przepisów k.p.a.

Zarówno wnioskodawca, jak i WSA w Warszawie milcząco przyjmują, że istnieje domniemanie prawne pozwalające na przyjęcie założenia, że każdy wniosek o udostępnienie informacji uznawanych przez wnioskodawcę za informację publiczną podlega rozpoznaniu w trybie i na zasadach określonych w ww. w ustawie z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej w sytuacji, gdy nie istnieje przepis obowiązującego prawa, który pozwalałby na sformułowanie tego rodzaju domniemania, a w szczególności nie jest nim którykolwiek z ustępów art. 61 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Rzeczą powszechnie wiadomą jest, sygnalizowaną także w uzasadnieniu przedmiotowego wyroku z dnia 11 marca 2013 r., że ww. ustawa z dnia 6 września 2001 r. zawiera jedynie szczątkową własną regulację proceduralną, a wąskie odesłanie do Kodeksu postępowania administracyjnego w jej art. 16 ust. 1 i ust. 2, nie pozwala, zdaniem sądów administracyjnych, w tym NSA w świetle jego wyroków z dnia 11 września 2012 r. o sygnaturach: I OSK 903/12 i I OSK 916/12 (*dostępnych między innymi w CBOSA pod adresem internetowym: <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>*) na zastosowanie przepisów regulujących postępowanie wstępne w sprawach podlegających, lub mogących podlegać, załatwieniu przez wydanie decyzji administracyjnej, a szczególności w sprawach wniosków o udostępnienie informacji uznawanych przez wnioskodawców za publiczne.

W świetle zgodnego orzecznictwa sądów administracyjnych w tego rodzaju sprawach nie mają zastosowania ani przepisy K.p.a., ani innej ustawy o charakterze proceduralnym, pozwalające na żądanie uzupełnienia braków wniosku, pozostawienie wniosku bez rozpoznania, a w szczególności na wydanie tego rodzaju postanowienia, jak dopuszczone treścią obowiązującego od dnia 11 kwietnia 2011 r. art. 61a k.p.a.

W świetle powołanych ostatnio wyroków Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie, wypada przyjmować również, że nie jest także dopuszczalne stosowanie przy obliczaniu terminów na rozpoznawanie wniosków o udostępnienie informacji publicznej art. 35 § 5 k.p.a., z którego wynika, że przy obliczaniu określonych w tym kodeksie terminów załatwiania spraw nie wlicza się terminów przewidzianych w przepisach prawa dla

dokonania określonych czynności, okresów zawieszenia postępowania oraz okresów opóźnień spowodowanych z winy strony albo z przyczyn niezależnych od organu.

Ani wnioskodawca, ani WSA w Warszawie, nie wydają się uwzględniać również faktu, że Naczelny Sąd Administracyjny w swoim orzecznictwie, w tym powołanym ostatnio, na tle przepisów o dostępie do informacji publicznej potwierdza, że także po wejściu w życie z dniem 11 kwietnia 2011 r. art. 61a k.p.a., organ władzy publicznej, który uznaje, niekiedy błędnie, że objęte określonym wnioskiem informacje albo nie są informacjami publicznymi, albo nie podlegają udostępnieniu w trybie i na zasadach określonych w ww. ustawie o dostępie do informacji publicznej, lecz z uwzględnieniem uregulowań szczególnych, o których mowa w art. 1 ust. 2 u.d.i.p., ma obowiązek jedynie pisemnego wyjaśnienia wnioskodawcy o ograniczeniach lub uwarunkowaniach, które należy spełnić, aby wnioskodawca mógł uzyskać „zamówione” przez siebie informacje lub zespół, ewentualnie zestaw takowych, uznawanych przez niego za publiczne, z ryzykiem, że taki sposób rozpoznania wniosku o udostępnienie określonych informacji, jako, zdaniem wnioskodawcy, podlegających udostępnieniu w trybie i na zasadach określonych w ww. ustawie z dnia 6 września 2001 r. stanie się przedmiotem skargi na bezczynność lub na przewlekłość postępowania podlegającej rozpoznaniu, przynajmniej co do zasady, przez sądy administracyjne z mocy stosownych uregulowań prawnych.

Na takie rozwiązania wskazuje się wprost w uzasadnieniu ww. wyroku NSA z 11 września 2011 r., I OSK 916/12, w którym nie przesądzając o charakterze żądanej przez wnioskodawcę informacji wyjaśniono wprost, że:

„Organ musi zatem po ponownym określeniu charakteru informacji podjąć jedno z trzech możliwych działań:

- poinformować (pismem), że żądana informacja nie jest informacją publiczną. Wnioskodawca może wówczas złożyć skargę na bezczynność, a obowiązkiem sądu rozpoznającego taką skargę jest przesądzenie o charakterze wskazanej we wniosku informacji,***
- udzielić żądanej informacji,***
- odmówić jej udostępnienia w oparciu o art. 5 w zw. z art. 16 ustawy o dostępie do informacji publicznej.”***

Istotne jest przy tym, że w sprawie rozpoznanej cytowanym powyżej wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego przedmiotem wniosku o udostępnienie informacji publicznej były niektóre umowy zawarte przez Skarb Państwa – Sąd Najwyższy w podmiotami prywatnymi w ramach obrotu cywilnoprawnego, co przemawiało i przemawia za ustaleniem, że **po wydaniu ww. wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie Sąd Najwyższy miał prawo przyjmować, że jedną z form - dopuszczonych obowiązującymi przepisami - rozpoznania wniosku uznawanego przez wnioskodawcę za podlegający rozpoznaniu w trybie i na zasadach określonych w ww. ustawie o dostępie informacji publicznej, którego przedmiotem jest dowolna umowa między nim, a podmiotem innym niż określonym w art. 4 ust. 1 lub ust. 2 u.d.i.p., może być także, udzielenie, w terminie wskazanym w tej ustawie, pisemnej odpowiedzi, że objęta danym wnioskiem informacja nie stanowi informacji podlegającej udostępnieniu na zasadach w niej określonych.**

Reasumując ten fragment uzasadnienia wypada uznać, że jeżeli w ogóle WSA w Warszawie mógł stwierdzić beczynność Sądu Najwyższego – Pierwszego Prezesa SN w rozpoznaniu, wymagającej doprecyzowania, części określonego wniosku D. P., to powinien był w punkcie 1 rozstrzygnięć przedmiotowego wyroku przedstawić także informacje objęte pierwszym z głównych wniosków niniejszego pisma, a więc o jakiego rodzaju beczynność chodzi, a także na czym ma polegać definitywne rozpoznanie danej części wniosku D. P. z jednoczesnym wskazaniem procedury, w ramach której do takiego rozpoznania dojść powinno.

Obecne brzmienie rozstrzygnięcia zawartego w punkcie pierwszym sentencji przedmiotowego wyroku, gdyby doszło do jego uprawomocnienia się, uniemożliwia Sądowi Najwyższemu – Pierwszemu Prezesowi SN właściwe wykonanie zobowiązania, które Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie chciał zawrzeć lub zawarł w tym punkcie swego wyroku.

Nie powinno być przy tym przedmiotem dyskusji, że **jakakolwiek interpretacja art. 149 § 1 zdanie 1 p.p.s.a. w części upoważniającej sąd administracyjny do zobowiązania organu władzy publicznej do podjęcia wskazanej przez sąd czynności, powinna prowadzić do ustalenia, że rolą sądu administracyjnego działającego w ramach tego przepisu jest nie tylko możliwie precyzyjne**

określenie takiej czynności, a przynajmniej jej rodzaju, którą organ powinien był wykonać, a jej nie wykonał do dnia wyrokowania przez sąd, a także, w wypadku istnienia różnych uregulowań proceduralnych, w ramach których dana czynność, teoretycznie rzecz biorąc, mogła lub może być podjęta, z jednoczesnym wskazaniem procedury, w ramach której określona przez sąd czynność powinna zostać dokonana w terminie przez niego wskazanym. Ta ostatnia ewentualność ma miejsce w sprawie niniejszej, co wyżej zostało wykazane.

Z tych przyczyn uważam za usprawiedliwione wystąpienie z wnioskiem nr 1 w kształcie przedstawionym na wstępie niniejszego pisma.

Dalsze uzasadnienie wniosku nr 2 zawartego we wniosku SN – PPSN z 29 kwietnia 2013 r.

Rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 2 przedmiotowego wyroku wydaje się znajdować formalne oparcie w zdaniu drugim art. 149 § 1 p.p.s.a., który stanowi, że sąd administracyjny stwierdzając beczynność organu władzy publicznej w określonej sprawie lub przewlekłość postępowania takiego organu mającego prowadzić do załatwienia sprawy, której wynik może stanowić przedmiot kontroli sądu administracyjnego zważywszy na treść art. 3 § 2 pkt 1, pkt 2, pkt 3, pkt 4 lub pkt 4a p.p.s.a. przy uwzględnieniu odesłania zawartego w art. 3 § 2 pkt 8 tej ustawy, powinien jednocześnie stwierdzić, czy wskazana przez sąd beczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania miały miejsce z rażącym naruszeniem prawa. **Owa „jednoczesność” powinna przemawiać za ustaleniem, że jeżeli dodatkowe rozstrzygnięcie wymagane tym przepisem następuje w odrębnym punkcie wyroku uwzględniającego co najmniej w części skargę na beczynność lub przewlekłość postępowania organu władzy publicznej, to w takim odrębnym punkcie wyroku, co ma miejsce w sprawie niniejszej, powinno dojść nie tylko do wyraźnego nawiązania do tej części wyroku, w którym uwzględniono skargę w całości lub w części, ale również do jednoczesnego wskazania dnia, od którego ma miejsce stan beczynności organu władzy publicznej lub stan przewlekłości postępowania przed takim organem w określonej sprawie. Bez przedstawienia wprost w sentencji takiego wyroku owego dnia nie wydaje się bowiem uprawnione mówienie o stanie beczynności lub przewlekłości postępowania przed organem władzy publicznej w załatwieniu określonej sprawy (tu: w**

rozpoznaniu wymagającej doprecyzowania części określonego wniosku D. P.), a tym bardziej formułowanie jakichkolwiek ocen, czy ustalony przez sąd stan beczynności lub opieszałości organu władzy publicznej ma cechy rażącego naruszenia prawa.

Z tych przyczyn uważam za usprawiedliwione wystąpienie z drugim z wniosków głównych niniejszego pisma w kształcie przedstawionym na wstępie.

Dalsze uzasadnienie wniosku nr 3

Bez wyjaśnienia wątpliwości ujętych w pytaniach:

„Czy realizacja wymaganego w punkcie 1) rozstrzygnięć wyroku obowiązku „rozpoznania” określonych w nim fragmentów wniosku D. P. z dnia 7 listopada 2012 r. może nastąpić przy uwzględnieniu wynikającego, w szczególności z norm prawa europejskiego, obowiązku „pseudonimizacji” niektórych danych w zakresie niezbędnym dla ochrony wolności prowadzenia działalności gospodarczej oraz wykonywania pracy, prawa prywatności, w tym danych osobowych, gwarantowanego także (m.in.) art. 18, art. 20, art.24, art. 30, art. 31 ust. 1 i ust. 2, art. 35 ust. 1 i ust. 2, art. 47 i art. 51 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej ?”

a jeżeli tak,

„Czy wymagane w tym punkcie wyroku rozpoznanie części wniosku D. P. może nastąpić przez ewentualne udostępnienie umów o pracę lub innego rodzaju umów z osobami aktualnie zatrudnionymi w Sądzie Najwyższym na określonych stanowiskach dotyczy osób, które były nimi w dacie złożenia przez D. P. jego wniosku, czy również/albo były lub będą nimi:

- w dniu wyrokowania przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w tej sprawie,

- w dniu uprawomocnienia się przedmiotowego wyroku WSA w Warszawie,

czy (też)

- w okresie między dniem uprawomocnienia się tego wyroku, a 14 dniem od daty doręczenia tego wyroku po jego uprawomocnieniu się wraz z aktami sprawy ?”

nie można właściwie wywiązać się z obowiązków nałożonych przez WSA w Warszawie, także po postulowanym ich doprecyzowaniu przez Sąd, bez narażania się na zarzut naruszenia uregulowań szczególnych, bądź zarzut braku zrozumienia rzeczywistej woli Sądu lub woli wnioskodawcy.

Dalsze uzasadnienie wniosku nr 4 zawartego we wniosku SN – PPSN z 29 kwietnia 2013 r.

Bez wyjaśnienia wątpliwości dotyczących trzeciego punktu rozstrzygnięć tego wyroku i związanej z nim części uzasadnienia owego wyroku ujętych w pytaniach:

„Czy punkt 3 rozstrzygnięcia tego wyroku dotyczy również zarzutu beczynności Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego w zakresie rozpoznania żądań D. P. ujętych w punkcie 3 jego wniosku z dnia 7 listopada 2012 r., to jest w zakresie przedstawienia wnioskodawcy zespołu danych mogących uchodzić za zgodne z żądaniem o: „wskazanie liczby, rodzaju, przedmiotu i wartości wszystkich umów cywilnoprawnych zawartych w 2011 i 2012 r. przez Sąd Najwyższy (jako statio fisci Skarbu Państwa) z zaznaczeniem, że przy zakupie materiałów dopuszcza ogólną informację, chyba że umowa została zawarta na podstawie ustawy o zamówieniach publicznych, natomiast przy zamówieniu usług wnosi o szczegółową informację co do każdej umowy ?” oraz

„Z jakim dniem Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie łączy początek biegu terminu na rozpoznanie złożonego drogą elektroniczną określonego wniosku D. P., a także dlaczego przy ustalaniu faktu upływu tego terminu przed wniesieniem przez D. P. skargi na beczynność Sądu Najwyższego – Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, stanowiącej przedmiot rozpoznania Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w tej sprawie, wykluczono - a priori - możliwość wystąpienia tego rodzaju okoliczności, o których mowa w art. 35 § 5 k.p.a. ?” ,

wysoce utrudnione jest sformułowanie oceny co do relacji między przedmiotem zaskarżenia, a trzema pierwszymi rozstrzygnięciami danego wyroku w sytuacji, gdy we fragmencie uzasadnienia, być może tego punktu wyroku, znalazło się stwierdzenie, że:

„Punkt 3 wniosku w zakresie wskazania liczby, rodzaju, przedmiotu i wartości wszystkich umów cywilnoprawnych zawartych przez Sąd Najwyższy w 2011 i 2012 r. załatwiono poprzez wydanie decyzji z dnia 20 grudnia 2012 r., doręczonej skarżącemu w dniu 27 grudnia 2012 r. Ocena legalności ww. decyzji nie mieści się w granicach przedmiotu zaskarżenia w sprawie niniejszej.” (podkreślenie autorki pisma).

To ostatnie zdanie sprawia, iż można odnieść wrażenie, że WSA w Warszawie w swoim wyroku albo w ogóle nie odniósł się do zarzutu bezczynności Pierwszego Prezesa SN w zakresie braku rozpoznania trzeciego punktu żądań wniosku D. P. lub uznał w tej mierze za zbędne wydanie merytorycznego rozstrzygnięcia.

Niżej podpisanej nie jest wiadome, by skarżący modyfikował zakres swej skargi, a faktem jest, że w dniu jej wniesienia nie była jeszcze wydana ostatnio wymieniona decyzja Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego. Okoliczność ta przemawia za domniemaniem, że skarga D. P. obejmowała także brak rozpoznania jego wniosku w zakresie wskazanym w punkcie trzecim żądań jego wniosku.

Dosyć powszechnie przyjmuje się, że użycie w art. 161 § 1 pkt 3 p.p.s.a. zwrotu normatywnego "stało się bezprzedmiotowe" oznacza, że chodzi w nim o przyczynę, która nastąpiła dopiero w toku postępowania sądowoadministracyjnego, po wniesieniu skargi do sądu (por. Dauter B., Gruszczyński B., Kabat A., Niezgódka-Medek M.; Komentarz do art. 161 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, LEX 2011).

Umorzenie postępowania oznacza przerwanie i zakończenie postępowania sądowo-administracyjnego z powodu zaistnienia w jego toku zdarzeń, które uniemożliwiają osiągnięcie jego celu, albo powodują, że dokonanie przez sąd administracyjny kontroli zaskarżonego aktu lub czynności staje się zbędne albo nawet niedopuszczalne (por. T. Woś, Hanna Knysiak-Molczyk, Marta Romańska; Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Komentarz, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis, Warszawa 2008, s. 579).

Pełnomocnik organu uważa za usprawiedliwione ostatnie z pytań nie tylko w kontekście uzgodnień poczynionych ze skarżącym co do terminu rozpoznania jego wniosku z dnia 7 listopada 2012 r., ale przede wszystkim w kontekście wyjaśnienia przez niego akceptowanego, a także podanego w odpowiedzi na skargę, że ze względu na nieprawidłowości w funkcjonowaniu elektronicznej skrzynki podawczej

Sądu Najwyższego do odczytania jego wniosku z dnia 7 listopada 2012 r. doszło dopiero w dniu 23 listopada 2012 r. Wydaje się, że w wypadku wniosków składanych drogą elektroniczną początek biegu terminu na ich rozpoznanie powinien następować z upływem dnia, w którym z przyczyn technicznych możliwe było odczytanie danego wniosku.

Odpowiedź na ostatnie z ww. pytań ma zatem znaczenie także dla końcowej oceny wzajemnych relacji między trzema pierwszymi punktami rozstrzygnięć danego wyroku, a zwłaszcza dla ustalenia treści punktu drugiego, w którym uznano, że bliżej nieokreślona bezczynność Pierwszego Prezesa SN wystąpiła, lecz nie miała charakteru rażącego naruszenia prawa.

*

W dniu 13 maja br. niżej podpisana jako pełnomocnik organu występującego w niniejszej sprawie otrzymała informację, że do 17 maja br. sędzia sprawozdawca, który uczestniczył w wydaniu wyroku objętego ww. wnioskiem organu z dnia 29 kwietnia 2013 r., a zarazem stanowiącego przedmiot niniejszej skargi kasacyjnej, będzie przebywała na urlopie, a tym samym przed tym dniem nie dojdzie do rozpoznania rzeczonego wniosku.

W tym stanie rzeczy, zważywszy na upływający w dniu 15 maja br. termin na wniesienie skargi kasacyjnej od przedmiotowego wyroku WSA w Warszawie z dnia 11 marca 2013 r., usprawiedliwione stało się wniesienie skargi kasacyjnej od tego wyroku z zarzutami i wnioskami takimi, jak sformułowane na wstępie.

*

Dalsze uzasadnienie zarzutów skargi kasacyjnej

Dalsze uzasadnienie zarzutów nr 1 i nr 2

W wyroku NSA z 11 września 2012 r., I OSK 916/12, zawierającym między innymi uzupełnienie uzasadnienia wyroku WSA w Warszawie z 10 stycznia 2012 r., II SA/Wa 2259/11 (*ww. wyroki w sprawach ze skarg Fundacji [...] w wersji zanonimizowanej dostępne pod adresem internetowym: <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>*) zostało wyjaśnione, że organ władzy publicznej po otrzymaniu wniosku o udostępnienie zawartej przez siebie z osobą trzecią umowy powinien podjąć jedno z trzech możliwych działań:

- poinformować (pismem), że żądana informacja nie jest informacją publiczną, albo
- udzielić żądanej informacji, albo
- odmówić jej udostępnienia w oparciu o art. 5 w zw. z art. 16 ustawy o dostępie do informacji publicznej.

Zważywszy, że ten wyrok NSA dotyczył także kwestii formy i trybu rozpoznania wniosku o udostępnienie, z ewentualnym zastosowaniem przepisów o dostępie do informacji publicznej, tych samych umów, które zostały objęte także częścią przedmiotowego wniosku D. P. z dnia 7 listopada 2012 r. Sąd Najwyższy - Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego, kierując się również treścią art. 170 p.p.s.a., uznał za dopuszczalne rozpoznanie części przedmiotowego wniosku D. P., w zakresie obejmującym żądanie udostępnienia wszelkich umów zawartych w określonym przedziale czasu o wartości przekraczającej kwotę 1000,- zł, a także umów o pracę lub innych umów z osobami zajmującymi stanowiska wskazane we wniosku, o ile nie zostały zawarte w zastosowaniu uregulowań o zamówieniach publicznych, w jednej z form wskazanych w ww. wyroku NSA w Warszawie z dnia 11 września 2012 r.

Zważywszy, że odpowiedź pisemna na opisaną powyżej część wniosku została udzielona D. P. w dniu 6 grudnia 2012 r., należało uznać wniesioną w następnym dniu, to jest 7 grudnia 2012 r. skargę D. P. na brak rozpoznania także tej części wniosku jego wniosku z dnia 7 listopada 2012 r. albo za bezzasadną w dniu jej wniesienia, albo za wymagającą umorzenia postępowania sądowo-administracyjnego ze względu na jej bezprzedmiotowość. Tymczasem co najmniej ta część skargi D. P. została uznana przez WSA w Warszawie za zasługującą na uwzględnienie w sposób przewidziany treścią art. 149 § 1 p.p.s.a., a więc - w założeniu - przez wskazanie działań, jakie organ władzy publicznej powinien podjąć po otrzymaniu określonego wniosku, a których nie podjął ani w terminie przewidzianym przez ustawę, ani później, a przed dniem wyrokowania przez sąd administracyjny, a tym samym takich działań, które w terminie wskazanym przez sąd administracyjny po wydaniu określonego wyroku (po jego uprawomocnieniu się) powinien podjąć organ władzy publicznej, którego beczynność stwierdzono.

Tymczasem ani w sentencji, ani w uzasadnieniu przedmiotowego wyroku, na takie działania nie wskazano. Samo generalne wskazanie na powinność

rozpoznania danej części wniosku D. P. sprawia, iż tak ogólne zobowiązanie pozostaje w kolizji z całością dotychczasowego orzecznictwa sądów administracyjnych, w którym wskazuje się, że jedną z form rozpoznania wniosku uważanego przez wnioskodawcę za podlegający rozpoznaniu w trybie i na zasadach określonych w ww. ustawie z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej jest udzielenie pisemnej odpowiedzi ze stosownymi wyjaśnieniami.

Z tych przyczyn występujący z niniejszą skargą kasacyjną nie uważa, by w dniu 11 marca 2013 r. dopuszczalne było stwierdzenie braku rozpoznania określonej części wniosku D. P. w formie wskazanej przez ustawę lub orzecznictwo sądów administracyjnych, a w konsekwencji również ocenianie, czy określone działania lub zaniechania Sądu Najwyższego - Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego miały cechy rażącego naruszenia prawa lub takich cech nie miały.

W uzasadnieniu przedmiotowego wyroku WSA w Warszawie nie wyjaśniono z upływem jakiego dnia, w okolicznościach danej sprawy, można łączyć stan bezczynności Sądu Najwyższego - Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego lub stan zwłoki w rozpoznaniu całego lub części określonego wniosku D. P. w jednej z form dopuszczonych przez ustawę lub orzecznictwo sądowe.

Nie wyjaśniono również, dlaczego przy wyjaśnianiu kwestii upływu 14 - dniowego terminu określonego w art. 13 ust. 1 lub art. 14 ust. 2 u.d.i.p. nie należy brać pod uwagę wystąpienia tego typu okoliczności, za które organ władzy publicznej nie powinien ponosić odpowiedzialności, albo okoliczności zawinionych przez samego wnioskodawcę, w tym np. związanych z brakami i niejasnościami jego wniosku, a więc tego rodzaju okoliczności, jakie są uwzględniane np. przy obliczaniu terminu załatwienia sprawy podlegającej, przynajmniej potencjalnie, załatwieniu przez wydanie decyzji administracyjnej z zastosowaniem k.p.a., a więc określonych rodzajowo w art. 35 § 5 k.p.a.

Co najmniej wzgląd na zasadę zaufania obywateli do organów państwa i stanowionego przezeń prawa powinien przemawiać za ustaleniem, że także sąd administracyjny przy rozpoznawaniu skargi na bezczynność organu władzy publicznej w rozpoznaniu wniosku obywatela nawiązującego do uregulowań o dostępie do informacji publicznej, a tym samym i przy dokonywaniu wykładni art. 149 § 1 p.p.s.a. w związku z art. 21 u.d.i.p. ma obowiązek brać pod uwagę możliwość

wystąpienia okoliczności, z których zaistnieniem nie można wiązać winy organu, a które wprost i bezpośrednio mogły rzutować na brak możliwości podjęcia przez organ władzy publicznej jednego z działań przewidzianych bezpośrednio w ustawie o dostępie do informacji publicznej w terminie 14 dni od dnia wpłynięcia wniosku obywatela, a więc przewidzianych w art. 13 ust. 1 lub ust. 2, albo w art. 14 ust. 2, albo w art. 16 ust. 1 u.d.i.p.

Konkludując należy stwierdzić, że dopiero przypisanie przez sąd administracyjny organowi władzy publicznej winy w podjęciu jednego z działań wymaganych przez ustawę lub (ewentualnie) innych dopuszczonych orzecznictwem sądów administracyjnych, a zarazem utrzymywanie się stanu zawinionego zachowania organu władzy publicznej w rozpoznaniu danego wniosku w dniu wyrokowania przez sąd administracyjny powinno być uznawane za pozwalające temu sądowi na wydanie wyroku z powołaniem się na art. 149 § 1 p.p.s.a. w związku z art. 21 u.d.i.p.

W niniejszej sprawie jest także zastanawiające, dlaczego brak jakiegokolwiek działania organu władzy publicznej w okresie między 7, a 21 listopada 2013 r. sam wnioskodawca uznał za usprawiedliwiony, a sąd administracyjny, wydaje się, był przeciwnego zdania.

Nie są również jasne relacje między rozstrzygnięciami zawartymi w pierwszych dwóch punktach danego wyroku, a stanowiącym pkt 3 rozstrzygnięciem o umorzeniu postępowania w pozostałej części między innymi ze względu na brak określenia w sentencji wyroku przedmiotu skargi D. P. w sposób uwzględniający wieloelementowość określonego wniosku, a także fakt, że niektóre z punktów żądań danego wniosku pozostawały ze sobą w stosunku krzyżowania się.

W konsekwencji, także z przyczyn podanych w odrębnym, omówionym wyżej wniosku z dnia 29 kwietnia 2013 r. o uzupełnienie lub sprostowanie danego wyroku, a także o wyjaśnienie niektórych wątpliwości Sądu Najwyższego - Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego związanych z tym wyrokiem i jego uzasadnieniem, należało przyjąć, że w praktyce mogą wystąpić poważne trudności we właściwej realizacji zobowiązania określonego w punkcie 1 sentencji danego wyroku w jego kształcie na dzień wniesienia niniejszej skargi kasacyjnej.

Z tych przyczyn należało stwierdzić, że ta część kwestionowanego wyroku WSA w Warszawie, która poszukuje oparcia w treści ostatnio wymienionych

przepisów, nie koresponduje z danymi faktycznymi, jakie sąd uczynił lub mógł uczynić podstawą swego wyrokowania, a które obiektywnie wystąpiły w tej sprawie, a także nie pozwala na właściwe wykonania zobowiązania, które WSA w Warszawie mógł zawrzeć w punkcie 1 sentencji danego wyroku.

Dalsze uzasadnienie zarzutów nr 3 i nr 4

Ustalenie przez WSA w Warszawie, że treść umów prawa cywilnego, z wyjątkiem umów zawieranych z zastosowaniem przepisów o zamówieniach publicznych, a także umów o pracę, stanowi informację publiczną w rozumieniu art. 1 ust. 1 u.d.i.p. albowiem dotyczy majątku znajdującego się w posiadaniu organu władzy publicznej w rozumieniu art. 4 ust. 1 u. d.i.p., w znaczeniu, w jakim o majątku pozostającym w dyspozycji takiego organu jest mowa w art. 6 ust. 1 pkt 2 lit f u.d.i.p. nie wydaje się znajdować jakiegokolwiek oparcia w dotychczasowym orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego, a w szczególności w wadliwie przywoływanym wyroku NSA z 11 września 2012 r. o sygn.. I OSK 916/12, a także prowadzi do prostej konkluzji: art. 139 ust. 3 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 113, poz. 759 ze zm.) jest przepisem zbędnym, albowiem od dnia wejścia w życie obowiązującej ustawy o dostępie do informacji publicznej, a więc od dnia 1 stycznia 2002 r. i tak wszelkie umowy prawa cywilnego zawarte przez organy władzy publicznej, które zostały objęte obiema tymi ustawami, podlegają udostępnianiu każdemu zainteresowanemu nimi, niezależnie od tego, czy zostały one zawarte z uwzględnieniem uregulowań o zamówieniach, czy niezależnie od takich uregulowań.

W powszechnie spotykanych regułach wykładni prawa przyjmuje się, że nie jest właściwą tego rodzaju interpretacja, która prowadzi do uczynienia danego przepisu zbędnym. Kierując się tym założeniem w ww. piśmie Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 2012 r. skierowanym do wnioskodawcy zostało wyjaśnione, że:

W związku z ujętym w punkcie 4) wniosku D. P. z dnia 7 listopada 2012 r. żądaniem udostępnienia wszystkich umów cywilnoprawnych zawartych przez Sąd Najwyższy w latach 2011 i 2012, opiewających na kwotę powyżej 1000,- zł (jednego tysiąca złotych), wyjaśniono, że w trybie i na zasadach określonych w ustawie z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198 ze

zm. dalej: u.d.i.p.) mogą być udostępnione jedynie te spośród nich, do których ma zastosowanie art. 139 ust. 3 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 113, poz. 759 ze zm.), a więc te, które zawarto z zastosowaniem przepisów tej ostatniej ustawy. Umowy prawa cywilnego, z których tylko jedną ze stron jest podmiot wymieniony w art. 4 ust. 1 lub ust. 2 u.d.i.p., nie zawierają wyłącznie oświadczeń woli podmiotów objętych obowiązkami określonymi w przepisach o dostępie do informacji publicznej. Tym samym nie są informacjami publicznymi w rozumieniu art. 1 ust. 1 u.d.i.p. (*tu: zwłaszcza w kontekście art. 6 ust. 2 tej ustawy*). Jedynie wyjątkowo, jeżeli zostały zawarte w jednym z trybów zamówień publicznych, a więc gdy miał do nich zastosowanie:

- a) art. 139 ust. 3 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 113, poz. 759 ze zm.) lub
- b) art. 74a ustawy z dnia 10 czerwca 1994 r. o zamówieniach publicznych (Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 664 ze zm.), dodany art. 1 ustawy z dnia 22 listopada 2002 r. o zmianie ostatnio wymienionej ustawy (Dz. U. z 2003 r., Nr 2, poz. 16), obowiązujący od 25 stycznia 2003 r.,

można przyjmować, że począwszy od 25 stycznia 2003 r. „są jawne i podlegają udostępnianiu na zasadach określonych w przepisach o dostępie do informacji publicznej.”

Na takie ustalenie, zdaniem udzielającego tej odpowiedzi, pozwalała w szczególności treść wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 08.07.2004 r., sygn. akt: IV SA/Wa 224/04, dostępnego w formie zanonimizowanej w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych pod adresem internetowym: <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>.

Zważywszy na objęcie określonym wnioskiem wszystkich umów cywilnoprawnych zawartych przez Sąd Najwyższy w latach 2011 i 2012, opiewających na kwoty powyżej jednego tysiąca złotych, zaistniała potrzeba dokonania selekcji tak określonych umów w celu wyodrębnienia tych, jakie zostały zawarte w jednym z trybów dopuszczonych ww. ustawą o zamówieniach publicznych. Tak wyodrębnione umowy (ich kserokopie), o ile nie zawierają tajemnic prawem chronionych, zostaną wnioskodawcy udostępnione nie później niż do 21 grudnia br. w jeden ze wskazanych przez Pana sposobów.

Odnosząc się do żądania ujętego w punkcie 5) wniosku, a więc o udostępnienie umów o pracę lub innego rodzaju umów z osobami aktualnie zatrudnionymi w Sądzie Najwyższym na stanowiskach wymienionych w tym punkcie, uprzejmie informuję, że tego rodzaju umowy nie mogą zostać Panu udostępnione z następujących przyczyn:

Żadna z tego rodzaju umów nie została zawarta z zastosowaniem przepisów o zamówieniach publicznych.

Nie podlegają one, co do zasady, udostępnieniu osobom trzecim. Ograniczenie to wywodzone jest - po stronie pracodawcy - z art. 23 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.), a po stronie pracownika, z art. 51 ust. 1 Konstytucji RP, stanowiącego, że *„Nikt nie może być obowiązany inaczej niż na podstawie ustawy do ujawniania informacji dotyczących jego osoby.”*

Oznacza to, iż wskazane przez wnioskodawcę umowy, w oparciu o które świadczona jest praca na rzecz Sądu Najwyższego, jako zawierające także dane osobowe podlegające ochronie prawnej, mogą być udostępnione osobom trzecim tylko wyjątkowo, w sytuacjach i na zasadach określonych w stosownych przepisach, a przede wszystkim w ww. ustawie o ochronie danych osobowych.

Poza dyskusją jest, że do wyjaśnień zawartych w tym piśmie w ogóle nie odniesiono się z uzasadnieniu przedmiotowego wyroku WSA w Warszawie z dnia 11 marca 2013 r., co - samo w sobie - czyni uzasadnionym zarzut dowolnej wykładni określonych przepisów prawa materialnego, a także zarzut braku właściwego uzasadnienia dla rozstrzygnięć zawartych w punkcie 1 i 2 sentencji danego wyroku.

Na zakończenie wypada dodać, że dokonana przez WSA w Warszawie wykładnia określonych przepisów prawa materialnego nie tylko nie znajduje oparcia w obowiązującej Konstytucji RP, ale również w uregulowaniach popularnie określanym mianem prawa europejskiego, a także w praktyce organów Unii Europejskiej spotykanej na tle tych uregulowań. Szczególnie rażąca jest niezgodność danego wyroku z treścią rezolucji Parlamentu Europejskiego z dnia 6 lipca 2011 r. w sprawie całościowego podejścia do kwestii ochrony danych osobowych w Unii Europejskiej (2011/2026(INI), opublikowanej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej C 33 E/101 z 5 lutego 2013 r., uznano w punkcie 13 tej rezolucji w podtytule *„Wzmocnienie praw jednostki”*, że konieczne jest zwrócenie uwagi

na to, że dobrowolna zgoda (*na udostępnienie własnych danych osobowych*) nie może być wydawana w odniesieniu do umów o pracę, co powinno być traktowane za równoznaczne z ustaleniem, że tego rodzaju umowy podlegają szczególnej ochronie prawnej tak w interesie pracownika, jak i pracodawcy, a także zważywszy na wolność prowadzenia działalności gospodarczej, a także wolność świadczenia pracy (*wyboru zawodu i miejsca wykonywania pracy*) w ramach dopuszczonych przez obowiązujące ustawodawstwo (por. art. 20, art. 24 i art. 65 ust. 1 konstytucji RP). Za taką wykładnią mogą przemawiać także powołane w zarzutach niniejszej skargi uregulowania Konstytucji RP, z których wynika zakaz udostępniania wszelkich danych mogących być postrzegane za należące do sfery prywatności obywatela w szerszym zakresie niż

jest to niezbędne w demokratycznym państwie prawnym, (por. art. 51 ust. 2 Konstytucji RP, stanowiący, że „Władze publiczne nie mogą pozyskiwać, gromadzić i udostępniać innych informacji o obywatelach niż niezbędne w demokratycznym państwie prawnym.”.

Poza dyskusją jest, że w uzasadnieniu przedmiotowego wyroku WSA w Warszawie nie podjęto najmniejszej próby wyjaśnienia, że ewentualne udostępnienie D. P. wskazanych w punkcie sentencji danego wyroku umów może być niezbędne w demokratycznym państwie prawnym, a także będzie służyło właściwej realizacji postanowień art. 61 ust. 1 Konstytucji RP.

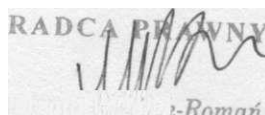
Z tych przyczyn zasadne stało się wniesienie niniejszej skargi kasacyjnej.

Od niniejszej skargi kasacyjnej został uiszczony wpis w wysokości 100, - zł w kasie WSA w Warszawie w dniu 14 maja br. Nr dowodu kasowego KP nr 1172 (*kserokopia dowodu wpłaty w załączeniu*).

Załączniki:

ww. dowód uiszczenia wpisu od niniejszej skargi kasacyjnej

+ 1 odpis tej skargi wraz z ww. dowodem wpłaty

WA-4349